BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN !

savaş yolu

28

HAFTALIK GAZETE

5 OCAK 1980 Cumartesi

YIL:2 15 LİRA

Bu sayıda

1980 EYLEM BİRLİĞİ YOLUNDA İLERİ ADIMLAR İÇİN

Dünya'dan

● ABD'nin yeni ölüm füzelerine karşı savaşım kampanyaları NATO toplantısı yaklaştıkça yükseldi ve Brüksel'de uluslararası bir miting düzenlendi (10 Aralık). Dünya barış güçleri, NATO'nun barışı tehdit eden kararının gerçekleştirilmesini önlemek üzere kampanyayı daha da hızlandırarak sürdürme kararlılığıyla Dünya Barış Konseyi toplantısına (18 - 19 Aralık) temsilcilerini gönderdiler. DÜNYA BARIŞ KONSEYİ Başkanlık Bürosu, tüm barış güçlerine NATO'nun Avrupa'ya yerleştirilmesine karar verdiği ABD'nin yeni ölüm füzelerine karşı savaşım çağrısı yaptı. (20. 12)

Tüm ülkelerden barışseverler Brüksel'de «ölüm füzelerine hayır» dedi.

● DÜNYA SENDİKALAR FEDERASYONU 1980 yılını sendikal haklar uğruna savaşım yılı ilan etti. DSF Genel Sekreteri Enrico Pastorino, yeni yıl mesajında, dünya emekçilerini, ekonomik ve toplumsal istemlerinin gerçekleştirilmesi uğrunda ve uluslararası sendikal harekette dayanışmanın güçlendirilmesi doğrultusunda 1980 yılında yığın eylemlerini yükseltmeye çağırdı.

● Viyana'da yapılan Orta Avrupa'da silah ve silahlı kuvvet indirimi görüşmelerinde, NATO, Varşova Antlaşması zararına, eşit olmayan bir silahlı kuvvet indirimi önerdi (18 Aralık). Sovyetler Birliği ve Demokratik Almanya temsilcileri toplantıda birer konuşma yaparak önerinin bu yönünü vurguladılar, ancak önerilerin yine de inceleneceğini belirttiler (20 Aralık).

Sosyalist ülkeler

● Moğolistan Halk Cumhuriyeti ile Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti arasında 5 ayrı dostluk ve işbirliği anlaşması imzalandı, iki ülke arasındaki ilişkilerin dostluk ve karşılıklı yarar ilkesine dayalı işbirliğinin daha da geliştirilmesi kararı aldılar. (12.11)

● Sovyetler Birliği'nde 24 Şubat'ta yapılacak Sovyet Cumhuriyetleri Yüksek Sovyetleri seçimleri için kampanya başladı (10 Aralık). Yerel Sovyet seçimleri de aynı tarihte yapılacak. 18 yaşını dolduran her yurttaşın seçme ve seçilme hakkı bulunan seçimler sonucunda 2 milyon kişi çeşitli Sovyetler'e emekçi halk temsilcisi olarak seçilecek.

● SBKP MK Politbüro üyesi ve Bakanlar Kurulu Başkanı Birinci Yardımcısı Nikolay Tihonov resmi bir ziyarette bulunmak üzere Berlin'e gitti (10 Aralık) Yapılan görüşmelerde, iki ülke arasındaki her yönlü işbirliği ve yardımlaşmanın geliştirilmesi kararlaştırıldı ve NATO'nun silahlanma girişimleri kınandı.

Öte yandan Almanya Sosyalist Birlik Partisi Plenumu, 1980 bütçe ve planını onayladı. (14 Aralık).

● Santa Klara'da ülkenin en büyük tekstil fabrikasını açan Küba parti ve devlet yöneticisi Fidel Castro, gönüllü olarak fabrikanın kuruluşuna katılanları övdü. 142 milyon pesoya çıkan bu fabrika 3 yıl yerine 18 ay gibi kısa bir zamanda tamamlandı, Castro, kendi ülkesinde sosyalizmi kurmada zorlukların üstesinden gelen Küba halkının, Marksizm - Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ruhuyla başka halkların gelişmelerine de katkıda bulunduklarını söyledi.

Emperyalizm

● NATO'nun Brüksel toplantısında (10-14 Aralık) ABD'nin yeni ölüm füzelerinin Batı Avrupa'ya yerleştirilmesi kabul edildi (12 Aralık). Ancak NATO içindeki çatlaklar daha açıkça ortaya çıktı ve Hollanda ve Belçika, topraklarına yeni füzeleri alıp almama konusunda ileride karar vereceklerini açıkladılar.

NATO ülkeleri ayrıca ABD'nin İran'a uyguladığı çeşitli baskı ve tehdit önlemlerine katılarak sert bir açıklama yaptılar ve rehinelerin serbest bırakılmasını istediler (14 Aralık). NATO Konseyinin gelecek toplantısının Türkiye'de yapılmasının kararlaştırılması Demirel hükümetinin Amerikancı politikasının yeni bir kanıtı oldu. Bu toplantı, gerek Türkiye halkına gerekse Ortadoğu ve sosyalist ülkeler halklarına açık bir gözdağı niteliği taşıyacak. Bu arada Carter, ABD'nin yabancı ülkelerdeki kuvvetlerini ve yabancı ülkelere müdahale etmek için hazırlanan orduları büyük ölçülerde kuvvetlendirmek üzere 5 yıllık bir program önerdi (13 Aralık).

Kapitalist ülkeler

● Batı Almanya'daki işsiz sayısı Kasım ayında 37 bin 200 kişi artarak 799 bin'e ulaştı. Batı Almanya'daki sendikaların işsizliğe karşı aktif savaşım yürütmesinin maddi temelini bu 800 bin işsiz oluşturuyor (6. 12) ABD'de de işsizliğin en çok etkilediği toplumsal kesimlerden biri gençlik. Gençliğin işsiz bırakılmasını protesto etmek üzere Washington'da bir gösteri düzenlendi (9.12)

● İtalya'da banka emekçilerinin başlattıkları grevler (11.12) tüm işkollarına yaygınlaştı. Basın işçilerinin getirilmek istenen yeni teknolojilere karşı başlattıkları greve paralel olarak haberleşme işkolundaki işçiler de 4 saatlik grev yaptılar. (11. 12). Sinema, tiyatro, kimya sanayii işçileri, tarım işçileri ve apartman kapıcıları (12.12), ardından madeni eşya işkolundaki işçiler (13.12) ve nihayet hava trafik kontrolörleri, tekstil sanayi işçileri, üniversite öğretim üyeleri ve orta öğrenimdeki öğretmenler (14.12) greve gittiler. Bilindiği gibi İtalya'da sendikalar uzun süredir hükümeti uyararak enflasyona ve işsizliğe karşı önlem alınmasını, aksi takdirde yaygın grevlere gidileceğini bildiriyorlardı

● İspanya İşçi Komisyonları Madrid'te 300 bin kişinin katıldığı büyük bir miting düzenleyerek kötüleşen yaşam koşullarını ve yeni baskı yasalarını protesto ettiler. (14. 12)

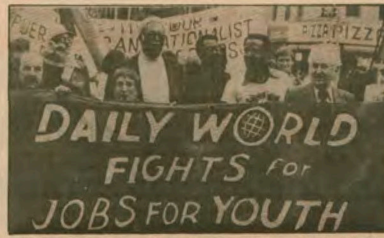
● ABD'nin Şikago kentinde ücretlerine zam yapılmasını isteyen ulaşım işçileri greve gittiler. Grev tüm otobüs, tren ve metro seferlerini felce uğrattı. (18.12)

● Yunanistan'da işçi - memur platformu SADEO'nun düzenlediği bir günlük uyarı grevi 11 Aralık'ta büyük bir başarıyla uygulandı. Yarım milyon işçi ve memurun katıldığı grevler sırasında yığınsal toplantılar yapıldı.

Bu arada Ulusal Öğrenci Birliği, hükümetin üniversitelere yönelik baskı yasalarını protesto etmek üzere okulları işgal edince hükümet üniversiteleri kapattı (12.12). Yunanistan Komünist Partisi öğrencilerin eylem biçimini eleştirdi ve öğrenci örgütü işgalleri kaldırarak yığınsal gösterilerle hükümetin baskı politikasını protesto etti (14.12).

● Fransa'da ABD'nin Avrupa'ya yerleştirilmesine karar aldırttığı yeni ölüm füzelerine karşı 80 bin kişi yürüdü. Aralarında Fransız Komünist Partisi Genel Sekreteri G. Marchais'nin ve ünlü şair Louis Aragon'un da bulunduğu Fransa barış güçleri ABD'nin yeni ölüm füzelerinin ülkelerine ve komşularına yerleştirilmesine karşı çıktılar. (12.12)

● Belçika'da doktorlar, uzman hekimler ve dişçiler 21 Aralık'ta greve gitti. Grev, hükümetin, bazı ödeneklerde yapmayı düşündüğü kesintileri protesto etmek amacıyla düzenlendi.

ABD KP yayın organı Daily World mitingde «Daily World Gençliğe İş İçin Savaşıyor» belgisiyle yürüdü.

Gelişmekte olan ülkeler

● Bolivya'da yüzde 25'e varan devalüasyonu, temel tüketim maddelerine yapılan zamları ve işçi haklarını kısıtlayan kararnameleri protesto etmek için Bolivya İşçi Sendikaları'nın çağrısı üzerine tüm ülke çapında genel greve gidildi. (10.12)

● Kıbrıs'ta iki Filistinlinin öldürülmesi (16 Aralık) üzerine İsrail siyonist yönetimine yeni protestolar yağdı. Kıbrıs'ta AKEL'in ve belli başlı politik partilerin katılımıyla İsrail büyükelçiliği önünde bir gösteri düzenlendi (17 Aralık). Öldürülen Filistinlilerin cenaze töreninde konuşan Arafat, Filistin devriminin baskılardan yılmayacağını söyledi (17 Aralık).

● Etiyopya ve Mozambik, emperyalistlerin Hint Okyanusu üzerindeki planlarını kınalar. Mengistu Mariam 23 Aralık'ta yaptığı açıklamada, özellikle ABD'nin bölgede yeni üsler peşinde koşmasını eleştirdi. Samora Machel de Seyşeller devlet başkanına gönderdiği mesajda (8 Aralık), Seyşellere karşı darbe girişimini kınadı ve bunun Fransız emperyalizminin bir oyunu olduğunu belirtti.

● Brezilya'da parlamento'nun çıkardığı bir yasa ile (22 Kasım) hem iktidar partisi hem de muhalefet partisini dağıtıldı. Yeni durumda 4-5 parti kurulabilecek. Ancak komünist partisi yasak. Komünistler, böyle bir yasanın çıkarılmasının, muhalefeti bölmek için iktidarın girişeceği bir oyun olacağını açıklamıştı. Brezilya muhalefet partisi Komünist Partisi dahil tüm muhalefet partilerini içeren bir gruptan oluşuyordu.

● Rodezya üzerine üçlü bir anlaşma Londra'da imzalandı (21 Aralık). 14 hafta süren görüşmeler sonunda bir anayasa tasarısı hazırlandı ve ülkede genel seçimlere gidilmesi kararlaştırıldı. Ancak ateşkes anlaşması, askeri açıdan Zimbabwe Yurtsever Cephesi zararına bazı maddeler içeriyor. Cephe, buna karşın anlaşmayı bir iyi niyet girişimi olarak imzaladı.

● Nikaragua'da Somoza diktatörlüğü döneminde suç işlemiş olanların yargılanması başladı (17 Aralık). Yargılama sırasında 9 bin sanık mahkemeye çıkarılacak.

Türkiye'den

● Cumhuriyet Senatosu Milli Birlik Grubu üyesi Suphi Gürsoytrak, Amerika'ya Türkiye'ye MÜDAHALE HAKKI veren bir belgede, «ülkede karışıklıklar çıkar ve hükümetin aldığı tedbirler etkisiz kalırsa, o hükümet de yardım talebinde bulunursa, veya **Amerikan Komutanlığı o hükümetin etkili bir şekilde karışıklığı önleyecek durumda olmadığına KANAAT GETİRİRSE** Amerikan kuvvetleri kendi güvenliğini korumak için o ülkenin bazı bölgeleriyle önemli tesislerini İŞGAL EDER» denildiğini açıkladı. (12. 12)

● İstanbul Ticaret Odası'nca düzenlenen ücretliler geçinme endekslerine göre İstanbul ve çevresinde 1979 yılının Ocak-Kasım döneminde yaşam yüzde 72,5 pahalandı. Ev eşyalarındaki fiyat artışları yüzde 172'yi bulurken, kiralar yüzde 75, elektrik, odun, kömür ve diğer ısınma maddelerinin yüzde 104,5 oranında yükseldi. (6. 12)

● İran hükümeti Türkiye'nin İran'da bulunan temsilcilerinin ailelerini sınır dışı etti. ABD'nin ülkemizdeki saldırı üslerini İran'a karşı alarma geçirmesi ve İran ekonomisini felce uğratmak için bastığı sahte paraları Türkiye üzerinden ülkeye sokması, İran yönetiminin böylesi bir kararı almasında ana etken oldu. (20. 12)

Egemen sınıflar

● 67 ilin valisinin değiştirilmesinden sonra Demirel hükümeti 66 ilin Emniyet müdürlerini de değiştirdi. (10.12) Daha sonra 36 ilin vali ve emniyet müdürleriyle bir toplantı yapan Demirel sağdan terör olamayacağını, solun her türlüsünün ezilmesi gerektiğini vurgulayarak önümüzdeki dönem yapılacak uygulamaların karakterini ortaya koydu (20.12)

● AP Gümüşhane Senatörü Ömer Naci Bozkurt Hasan Fehmi Güneş'le yaptığı kavga sırasında çantasından dökülen bazı belgelerin ele geçirildiğini bildirerek Cumhuriyet Savcılığına başvurdu (11.12). Bilindiği gibi ele geçirildiği bildirilen belgeler-

Haftanın ardından

de önümüzdeki günlerde önemli kişilerin öldürüleceği ve faşist terörün nasıl geliştirileceği yer alıyordu.

- MHP İstanbul İl binasında yapılan aramada aralarında geçtiğimiz günlerde katledilen Prof. Tütengil'in de bulunduğu birçok profesörün evlerinin adresleri ve eve giriş çıkış saatlerini gösterir çizelgeler, İstanbul Barosu Başkanı Orhan Apaydın'ın fotoğrafı, ev adresi ve eve geliş-gidiş saatleri, mermi sürülmüş 4 tabanca, çok sayıda mermi, muhtarlık mühürleri, askeri teçhizat, erler için izin belgeleri, çok sayıda bomba, makyaj malzemeleri, çeşitli renk ve stilde elbise, para makbuzları ve çekler bulundu (19.12)
- Kayseri'de MİT ve Kontrgerilla 15 ilericiyi kaçırdı (20.12). Nereye götürüldükleri açıklanmayan ilericilerin Ankara'ya getirildikleri öğrenildi (20.12)
- Sıkıyönetim 19 ilde 2 ay daha uzatıldı. Çok sayıda CHP'li saylavın katılmadığı oylamada bağımsız Nurettin Yılmaz, Cengiz Şenses ve Şerafettin Elçi, CHP'li İskan Azizoğlu Sıkıyönetime red oyu verdi (19.12)

İşçi sınıfı ve demokrasi güçleri

- Maden-İş ve 23. Genel Kurulu toplandı (19.12). Daha ilk gününden demokrasi güçlerinin bir platformu haline gelen Genel Kurul'a dış ülkelerden çok sayıda konuk ve ülke içinden birçok siyasal parti, sendika ve demokratik örgüt katıldı. Yapılan konuşmalarda demokrasi güçlerinin birliğinin yaşamsal önemi vurgulanarak işçi sınıfımızın DGM'lere ve baskı yasalarına geçit vermeyeceği vurgulandı. MESS'e karşı yürütülen toplu sözleşme savaşımının utkan bir şekilde sonuçlandırılacağı belirtildi. Genel Kurul'un 3'üncü günü yapılan seçimlerde K. Türkler yeniden Genel-Başkanlığa getirilirken, Genel Sekreterliğe Mehmet Karaca seçildi. Genel Kurulun tamamlanmasından sonra Genel Kurul Divanı Enternasyonal marşı söylendiği gerekçesiyle gözaltına alındı. (22.12) İzleyen günlerde de Maden-İş Yürütme Kurulu üyeleri gözaltına alındı. Ne var ki gerek uluslararası gerekse ulusal demokrasi güçlerinin yükselttiği dayanışma hem divan üyelerinin hem de Maden-İş Yürütme Kurulu üyelerinin serbest bırakılmasını sağladı.
- Sıkıyönetim'in liseli gençliğin savaşkan örgütü İLD'yi kapatması (10.12) tüm ülke ölçeğinde birçok lisede protesto edildi (12.12). İGD Genel Sekreteri Alaattin Taş da bir açıklama yaparak İLD nin kapatılmasının anti-demokratik uygulamaların bir yenisi olduğunu belirtti (12.12)
- Yapılan aramalardan sonra hiçbir gerekçe gösterilmeksizin kapatılan TÖB-DER ve TÜM-DER Ankara şubelerini (18.12) Sıkıyönetimin aynı keyfi davranışla binlerce öğretmenin tek yığın örgütü TÖB-DER Genel Merkezi'ni kapatması izledi (24.12)
- Demokratik Sol, Birlik Dayanışma, Demokrasi için Birlik, Demokratik Merkeziyetçiler ve Demokratik Mücadelede Birlik adına yapılan ortak açıklamada tüm mühendis ve mimarlar emperyalizme, faşizme, şovenizme ve tekellerin egemenliğine karşı güçlerini birleştirmeye çağrıldı. (18.12)
- Beşiktaş'ta aralarında İGD ve TMMOB üyesi 5 yurttaşın katledilişini protesto etmek için yurt ölçüsünde eylemler yapıldı (17.12) Bu arada İstanbul Üniversitesi'nde İlerici Gençler, Dev-Yol, Dev-Sol ve Kurtuluş kanlı kırımı protesto etmek için ortaklaşa yaptıkları bir günlük boykottan sonra, izleyen günlerde faşist saldırılara karşı ve öğ genel grev hakkının kazanıl lamalarla faşizmin bu darpılan eylemler sırasında 6 yurttaş öldürüldü, bir çok yurttaş yaralandı, sıkıyöna alındı. (24-12)

Meclisi üyesi Feridun Toy faşistlerce katledildi. (20.12)

- Kahramanmaraş cankırımının 1'inci yıldönümünde tüm yurt ölçeğinde yığınsal gösterilerle kınandı. Bu arada bir çok sendika ve demokratik örgüt de yaptıkları açıklamalarla faşizmin bu darbe girişimini lanetlediler. Yapılan eylemler sırasında 6 yurttaş öldürüldü, bir çok yurttaş yaralandı, sıkıyönetim ve güvenlik kuvvetlerince binlerce ilerici gözaltına alındı.
- Tekel Cibali Tütün Fabrikası işçi Temsilcisi Sabahattin Çakmak'ın öldürülmesinden (21.12) sonra fabrikada çalışan 4400 işçi can güvenliklerinin bulunmadığını belirterek direnişe geçti (24.12). Daha önce de Cevizli Tekel Fabrikasında işçiler Sabahattin Çakmak'ın öldürülmesini protesto etmek için direnişe geçmişlerdi (22.12)

Halkımızın yığınsal direniş seli karşısında gözaltına alınan sendika yöneticileri serbest bırakılmak zorunda kalındı.

- İzmir'de toplanan DİSK 3. Temsilciler Meclisi Toplantısı'nda DGM ve olağanüstü hal yasalarına karşı çıkmak, genel grev hakkının kazanılması, 141 ve 142'nin kaldırılması için savaşımın sürdürülmesi, 1 Mayıs 1980 kutlamaları için en geç bir ay içinde hazırlıklara başlanması kararları alındı (17.12)
- MHP'li Devlet Opera ve Balesi Genel Müdürü İsmet Kurt'un Nazım Hikmet'in Ferhat ile Şirin adlı balesini sahneden kaldırması (7.12) aralarında birçok sendika, sanat kuruluşu, demokratik örgüt bulunan 34 kuruluş tarafından şiddetle kınandı (8.12).
- CHP Manisa Merkez ilçe Yönetim Kurulu ve Belediye
- Tekstil işçileri İşverenler Sendikasının toplu sözleşmelerdeki katı tutumunu protesto etmek üzere 30'a yakın fabrika'da yemek boykotu yaptılar. (18.12)
- İzmit'te binlerce gencin katıldığı coşkun mitingde İGD'nin kapatılamayacağı dile getirildi. (17.12)
- Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının yiğit evladı, TKP MK Politik Büro üyesi, uluslararası işçi hareketinin saygın önderlerinden Ahmet Saydan yakalandığı ağır hastalıktan kurtulamayarak dünyaya gözlerini yumdu (13.12)

İşçi sınıfımızın, emekçi halkımızın, tüm dostlarımızın yeni yılını en içten duygularımızla kutlar, Demirel Hükümetini alaşağı etmek, sosyalizme açılan ileri demokratik devrimi utkuya ulaştırmak ve emekçi halkımızın böylesi bir hükümetini kurmak için yükselen savaşımda, hepinize yeni yeni başarılar dileriz

savaş yolu

Yorum

Savaşım yılı 1980

1980 çetin bir savaşım yılı olacak. 1979'un son günleri, bu gerçeği açıkça gösteriyor. Yüzlerce yurttaşımızın, ana karnındaki bebeklerin seksenlik ninelerin katledildiği Kahramanmaraş kırımından sorumlu gerici faşist güçlerden hesap sorulması istemleri, militarist kişiye dayanan gericilik güçlerinin, sıkıyönetimci NATO'cu Demirel hükümetinin en sert tepkilerine hedef oldu. Faşist örgütler tüm suç delilleriyle apaçık ortada dururken, faşizmi protesto eden ilericilerin, devrimcilerin, demokratların, işçilerin, öğretmenlerin, emekçilerin, gençlerin üzerine kanla, kurşunla, zulümle gidildi. Binlerce antifaşist tutuklandı. Kanlı terör tırmandıkça tırmanıyor. Faşist terörün tırmanmasına antidemokratik baskılar eşlik ediyor. Holdinglerin, tekellerin, emperyalizmin çıkarları için, işçi sınıfımız, emekçi halkımız üzerine bugüne kadar eşi görülmedik baskılar uygulanıyor, yeni baskıların planları yapılıyor.

İŞBİRLİKÇİ tekelci sermayenin geçici çözümlerinden biri olan Demirel hükumetinin ömrünün uzun olamayacağı; emekçi halkımızın hiçbir sorununa en küçük bir çözüm getiremeyeceği açıkken burjuvazinin bunalımı aşmasına da deva olamayacağı görülüyor. Bu hükümetin tek çözüm olarak getirmeye çalıştığı faşizm sınırlarında dolaşan antidemokratik yasalar, son olaylarda açıkça gözlenen baskı ve zulüm yöntemleri, dayandığı militarist klikten, sıkıyönetimden aldığı güce rağmen, 1980 başlarında Türkiye demokrasi güçlerinin savaşımının vardığı boyutlar karşısında geçerli olamıyor. Şimdi planlanan, tezgâhlanan, faşizm destekli bu hükümeti de basamak olarak kullanıp militarist kişiye dayalı bir zorbalık rejimi getirmektir.

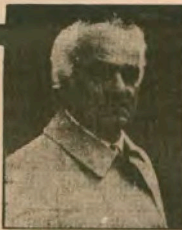
TÜM bu gelişmeler, 1980 yılının çetin bir savaşım yılı olacağını, işçi sınıfını, emekçi sınıfları, aydınları, gençliği, ilericileri, demokratları, sosyalistleri, komünistleri kararlı, tutarlı ve en önemlisi birlikli ve yığınsal bir savaşımın beklediğini tüm açıklığıyla ortaya koyuyor.

1980 yılı, yalnız Türkiye'de değil dünyada da önemli bir savaşım yılı olacak. Emperyalizm 1979 yılında çok önemli konumlar yitirdi. Afrika'da, Asya'da, Latin Amerika'da ilerleme güçleri yeni yeni adımlar attılar. Dünya sosyalist sistemi, başta SSCB olmak üzere etkinliğini, gücünü, güvenirliğini bir kez daha kanıtladı. Barış savaşımında, dünya sosyalist sisteminin varlığından, barış ve yumuşama politikasının geçerliliğinden alınan güçle önemli yol alındı. Ama bu başarılar karşısında konumlarını giderek yitirmekte olan emperyalizmin, eli kolu bağlı kalmayacağı da bir kez daha görüldü. Emperyalizm saldırıyor: dünya barışını, halkların savaşımını tehdit ediyor. İran'da, Afganistan'da, Latin Amerika'da konumlarını korumak için en kanlı ve pervasız saldırıları göze almaya hazırlanıyor. Dünya barış ve ilerleme güçleri, bağımsızlık ve kurtuluş savaşı veren halklar, sosyalizmin kazanımlarını koruma ve savunma durumunda olan ülkeler, sonu mutlaka utku olan çetin savaşlarını 1980'de de sürdürecekler.

BÖYLE bir dünya ve Türkiye'de, 1980 yılında, işçi sınıfının yolunda yürüyenler kendilerini bekleyen görevlerin bilincindedirler. Faşizme basamak olan Demirel hükümetine, işbirlikçi tekelci sermayenin bu hükümet ve sıkıyönetim araçlarıyla sürdürdüğü halk düşmanı saldırılarına, tezgâhlanan zorbalık yasalarına ve yükselen faşizm tehdidine karşı, en geniş güçlerin eylem birliği, yığın savaşımı, yığınsal direniş günceldir. İşbirlikçi tekelci sermayenin ve faşist odakların hiçbir sorunu çözüm bulamayıp mutlaka yıkılacak olan Demirel hükümeti yerine geçirmeye çalıştıkları alternatif şu veya bu görünümde bir faşist dayatmadır. Bunu engellemenin tek yolu, «bu hükümet giderse ne olacak» sorusunun tek doğru cevabı, işbirlikçi tekelci sermayenin bu hükümeti daha da geri, yani faşist bir modelle değiştirmesine zaman ve izin vermeden, en geniş demokrasi güçlerinin başını çektiği emekçi yığın direnişleriyle, savaşımlarıyla düşmesini sağlamaktır. O zaman gerici alternatifin yerine ilerici bir alternatif olasılığı belirecektir.

YURDUMUZDA bu savaşı başarıya ulaştıracak güçler, örgütler vardır. Türkiye işçi sınıfının öncü gücü, TİP'lileri, TSİP'lileri, tüm CHP'lileri, Kürt demokratlarını, tüm yurtseverleri, demokratları, devrimci gençliği bu savaşta bir kez daha birliğe çağırırken 1980'in acil görevini belirlemektedir.

savaş yolu

TKP MK Politik Büro üyesi A. Saydan dünyaya gözlerini yumdu

Uğrunda savaştığı yüce dava sürdükçe O yaşayacaktır...

Türkiye işçi sınıfının yiğit evladı, TKP MK Politik Büro Üyesi Ahmet Saydan yoldaş ağır bir hastalıktan sonra 62 yaşında gözlerini dünyaya yumdu.

Ahmet Saydan yoldaş 1 Ağustos 1917'de emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Zor koşullarda, yoksulluk içinde büyüdü. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Daha üniversite yıllarında işçi sınıfının devrimci davasıyla bağlandı. Türkiye komünist gençlik hareketine katıldı. İkinci Dünya Savaşı boyunca Hitlercilere gericiliğe, militarizme karşı gençliğin anti-faşist birliği için aktif olarak çalıştı. Faşist saldırganlara, barbarlara karşı yüce Lenin'in ülkesiyle, Sovyetler Birliği'yle dayanışmayı vargücüyle savundu. Bu dönemde faşist yönelimli Saraçoğlu hükümetince tutuklandı. TKP sıralarına bu çetin sınavlardan geçerek geldi. İllegal koşullarda egemen sınıfların her türlü baskı ve terörüne yılmadan göğüs gerdi. Faşizmin belinin kırılmasından sonraki dönemde legal Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi'nin kurulmasında aktif rol aldı. Sınıf sendikalarının örgütlenmesine ve birliğinin oluşturulmasına önemli katkıda bulundu. 1946 yılında Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi'nin kapatılmasıyla bir kez daha tutuklandı. Poliste ağır, sert işkencelerde, tabutluklarda boyun eğmedi. Komünist onurundan en küçük bir ödün vermeden, devrimci inancını hiçbir zaman yitirmeden, geçti. Uzun yıllar zindanlarda yattı. Ahmet Saydan yoldaş barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm savaşında parti sıralarında temel örgütten, Politik Büro'ya kadar her düzeyde sorumlu görevler aldı. Uzun yıllar ajitasyon, propaganda dalında çalıştı. Partinin verdiği her görevi örnek Lenininci disiplinle yerine getirdi. Oportünizme ve likitadörlüğe karşı savaşta her zaman Lenininci doğrultuda yer aldı. İşçi sınıfı düşmanlarıyla, polis ajanlarıyla ödünsüz savaştı. 1973'te TKP'nin yeni atılımına bütün varlığıyla yardımcı oldu. Yeni parti kadrolarının eğitimine, devrimci yolda yetişmesine komünist hareket içinde elde ettiği zengin deneylerle değerli katkılarda bulundu. Türkiye ve uluslararası işçi hareketinin değerli savaşçısı Ahmet Saydan yoldaş, tüm yaşamı boyunca Marksizm-Leninizme, proletarya enternasyonalizmine sımsıkı bağlı kaldı. Sovyetler Birliği Komünist Partisi'yle TKP arasındaki kardeşçe bağları daha da pekiştirmek, dünya komünist hareketinin Marksçı-Lenininci birliğini daha da güçlendirmek için yorulmak bilmeden çalıştı. TKP'nin Lenininci ideolojik, örgütsel birliğini her zaman gözbebeği gibi korudu. Bütün partili yoldaşlara, ailesine ve yakınlara başsağlığı diler derin acılarını paylaşırız. Anısını her zaman canlı tutacağız.

TKP Merkez Komitesi
13 Aralık 1979

Duyuru

TKP, Lenininci savaşerlerinden birini yitirdi

Türkiye işçi sınıfı, onun öncü-kolu TKP Lenininci savaşerlerinden birini yitirdi. Türkiye işçi sınıfının yiğit evladı, TKP MK Politik Büro Üyesi Ahmet Saydan, ağır bir hastalıktan sonra, 62 yaşında gözlerini dünyaya yumdu.

Ahmet Saydan TKP'nin sıralarına çetin sınavlardan geçerek gelmiştir. O, illegal koşullarda egemen sınıfların baskı ve terörüne hiçbir zaman boyun eğmemiş, hiçbir koşulda komünist onurundan en küçük bir ödün vermemiş, devrimci inancını hiçbir zaman yitirmemiştir.

Ahmet Saydan TKP sıralarında temel örgütten Politik Büro'ya kadar her düzeyde sorumlu görevler almıştır. Partisinin verdiği her görevi örnek bir Lenininci disiplinle yerine getirmiştir. O, tüm yaşamı boyunca işçi sınıfının düşmanlarına karşı, onun birliği için yılmadan savaşmıştır. Ahmet Saydan işçi sınıfının birliğinin tarihsel önemi için şöyle diyordu: **«İşçi sınıfı toplumsal gelişmede başı çeken devrimci ana güçtür, lokomotiftir. Bundan ötürü onun birliği çok önemlidir. İşçi sınıfının birliği bütün demokratik, ulusal, yurtsever akımları örgütleyip derleyecek, onları emperyalizme, işbirlikçilere, bugünkü hükümete ve ona destek olan büyük sermaye çevrelerine ve toprak beylerine karşı demokratik amaçlara yöneltecek başlıca güçtür. Böylesi ulusal sorunların üstesinden gelebilmek için işçi sınıfının müttefiklere ihtiyacı vardır. İşçi sınıfının başta gelen müttefiki de köy emekçileridir. İşçi sınıfı bu bağlaşıklığı kurmak zorundadır. TKP buna büyük önem veriyor. Bunu başarmak için çaba harcıyor. Demokratik bir toprak reformu için harcadığı çabalar bu ittifakın temel dayanağıdır.»**

Ahmet Saydan tüm yaşamı boyunca TKP'nin savunduğu Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi ilkelerine sımsıkı bağlı kalmıştır. Partinin gelişip güçlenmesine, yeni parti kadrolarının eğitimine, devrimci yoldan yetişmesine büyük katkılarda bulunmuştur. Saflarında uzun yıllar savaşım yürüttüğü TKP'nin legale çıkışı konusunda Ahmet Saydan, **«TKP legale çıkma savaşını kendi gücüyle kazanacaktır»** demiştir.

Türkiye ve dünya işçi hareketinin değerli savaşçısı Ahmet Saydan, oportünizme ve likidatörlüğe, Maoculuğa karşı ardıcıl, ödünsüz bir savaş yürütmüştür. Ahmet Saydan Maoculuk hakkında şöyle diyordu: **«Maoculuk bugün artık yalnızca anti-Marksist, anti-Leninist bir akım değildir. Aynı zamanda emperyalizmin, halkların ulusal kurtuluş savaşına ve işçi hareketine karşı kullandığı vurucu gücü haline gelmiştir. Goşistler, Troçkistler, anarşistler için de aynı şeyleri söylemek mümkündür. Bunlar 12 Mart'ın hazırlanmasında yardımcı oldular. Bugün de bütün anti-emperyalist demokratik harekete saldıranlar, TKP'yi karşıdan vuranlar, polis ajanlığı yapanlar, işçi hareketini Ülkü Ocaklarıyla elele vurmaya kalkışanlar bunlardır.»**

Dünya komünist hareketinin Marksist-Leninist birliğini daha da güçlendirmek için yorulmak bilmeden çalışan Ahmet Saydan, TKP'nin Lenininci ideolojik, örgütsel birliğini her zaman gözbebeği gibi korumuştur. Büyük komşumuz Sovyetler Birliği ile halkımız, SBKP ile TKP arasındaki kardeşçe bağları daha da pekiştirmek için yılmadan çalışmıştır.

Tüm bilinçli yaşamını, bilgi ve deneyimi, bütün varlığını halkımızın kurtuluşuna, işçi sınıfının davasına, canı gibi sevdiği partisine, TKP'ye adayan Ahmet Saydan artık aramızda yok. Ama bütün yaşamı boyunca uğrunda savaştığı yüce dava sürdükçe O yaşayacak, **savaşların içinde olacaktır.**

TKP MK 13 Aralık 1979

Saldırıya karşı eylem birliği

Halkımız, Kahramanmaraş kanlı kırımının yıldönümünde faşist teröre, emperyalizmin Demirel hükümetinin baskılarına, sıkıyönetime karşı yığınsal bir direnişe geçti. Memleketin dört bir yanında, özellikle büyük kentlerde alanlarda, işçiler fabrikalarda, memurlar işyerlerinde, öğretmen ve öğrenciler okullarda, üniversitelerde, halkımızın artan tepkisini dile getirdiler. Yüzlerce yurttaşımızın öldürüldüğü Kahramanmaraş kırımından sorumlu gerici faşist güçlerden hesap sorulmasını istediler. Demirel hükümeti ve sıkıyönetim bu haklı direnişe karşı kanla, kurşunla, terörle saldırıya geçti. Binlerce antifaşist tutuklandı. Kışlalar toplama kamplarına çevrildi. 6 yurttaşın öldürüldüğü açıklandı.

Amerikancı, holdingçi, sıkıyönetimci Demirel hükümeti daha kuruldüğu günden bu yana halkımıza, demokratik özgürlüklere karşı açık saldırı uyguluyor. Hükümeti destekleyen faşist güçler MHP ve yan örgütleri terörü görülmedik ölçülerde tırmandırıyor. Günde 5-6 yurttaş kanlı teröre kurban gidiyor. Faşist MHP'nin cinayet yuvası olduğu hergün yeni kanıtlarla belgelenirken tüm ilerici ve demokratik yığın örgutleri, gençlik, öğretmen, memur dernekleri birer birer kapatılıyor. Bu hükümet, holdinglerin çıkarları için toplu sözleşme döneminde sendikaları, işçi sınıfını, savaşta yalıtlamayı amaçlıyor. Sınıf örgütlerine karşı saldırı tırmandırılıyor. Maden-İş, Bank-Sen, Baysen yöneticileri tutuklanıyor. Faşist katiller göz göre göre kaçırılıyor. Buna karşılık gazeteciler, yazarlar, öğretmenler tutuklanıyor. Faşist teröre boyun eğmeyen memurlar kıyılıyor. Devlet aygıtı gerici faşist öğelerle daha da dolduruluyor. İşçi sınıfına, demokratik güçlere nefes aldırmamak için DGM'ler, zorbalık yasaları dayatılıyor.

Kürt halkına karşı şoven baskılar artırılıyor. Öte yandan hükümet ABD ile, emperyalizmin egemenliğini daha da perçinleyecek gizli pazarlıkları sürdürüyor. Uluslararası Para Fonu'nun, yabancı tekellerin isteklerini teker teker uyguluyor. Enflasyonu hızlandırıyor. Pahalılığı körüklüyor. Yalnız yağa yapılan zamlardan bir ay içinde stokçular 3,5 milyar lira vurgun vururken halkımız hızla tırmanan pahalılığın altında eziliyor.

Demirel hükümetinin amacı, kapitalist bunalımının yükünü emekçilerin sırtına daha yoğun yüklemektir. Amerikan emperyalizminin, NATO'nun bölgemizde konumlarını güçlendirme planlarına Türkiye'yi daha yoğun olarak katmaktır. Hükümet bu amaçla, işbirlikçi tekelci burjuvazinin, militarist kliğe dayanan zorbalık rejimi kurmaya gidiyor. Bir yıldır süregiden sıkıyönetim, bu rejimin baş dayanağını oluşturuyor. Hükümet bir yandan faşist terörün tırmanışını destekliyor, öte yandan hem bu terörü hem küçük burjuva «sol» maskeli grupların serüvenci eylemlerini, demokratik hak ve özgürlükleri tümüyle orta

YIĞINLAR K.MARAŞ FAŞİST CAN KIRIMINI PROTESTO ETTİLER

Kahramanmaraş'ta başta MHP olmak üzere gerici faşist güçlerin uyguladığı, 111 yurttaşın ölümü, 500'e yakın kişinin de yaralanması ile sonuçlanan tüyler ürpertici faşist kırımın yıldönümünde, 24 Aralık 1979 günü, Türkiye'nin dört bir yöresinde protesto eylemleri yapıldı. Halkımız, MHP'nin, ÜGD'nin, tüm faşist yuvaların kapatılması için, emperyalizmin ve Demirel hükümetinin baskılarına, sıkıyönetime karşı yığınsal bir direnişe geçti. Günlerce evvel çıkartılan uyarı ve tehdit bildirileri sökmedi. Öğretmen ve öğrenciler okul ve üniversitelerde, işçiler fabrikalarda, memurlar işyerlerinde, halkımızın artan tepkisini dile getirdiler. Tekelci basın, MHP'nin borazanı olan kimi gazeteler, olayı korkularını yansıtacak biçimde verdiler. Bu haberlerin tümünde olduğu gibi TRT haberlerinde ve sıkıyönetimin resmi açıklamalarında da direnişin yaygınlığı, etkinliği gizlenmeye çalışıldı. Buna karşılık bazı maceracı grupçukların provokatif eylemleri öne çıkartıldı, halkımızın direnişi, Kahramanmaraş faşist kitle kırımını protestosu «anarşik bir eylem» olarak gösterilmeye çabalandı.

Yığınsal eyleme katılanlara karşı girişilen baskılar, zindanların yurtseverlerle doldurulması, 10 binden fazla öğretmen için soruşturma açılması ve binlercesinin açığa alınması ve TÖB-DER'in kapatılması, burjuvazinin ve militarist kliğin, yığınsal eylemlere duyduğu korkuyu kanıtlıyor. Demirel hükümeti, emperyalizmin ve holdinglerin çıkarları için halkımıza saldırıyor, bu yolda en ufak olanağı kullanıyor. Bu hükümet, bir yandan faşist terörün tırmanışını desteklemekte, öte yandan hem bu terörü hem de «sol» maskeli grupların serüvenci eylemlerini demokratik hak ve özgürlükleri tümüyle ortadan kaldırmak için kullanmaktadır.

Türkiye işçi sınıfının örgütlü öncü gücü, faşizmi protesto eylemlerini «haklı eylemler» olarak niteliyor, gerici egemen güçlerin yığın eylemlerinin yükselmesinden ve eylem birliğinin ileri adım atmasından duyduğu korkuyu dile getiriyor. Ama gerici egemen güçlerin hâlâ cesaret aldıkları noktalar da vardır. Bunlar, yığınlara eylemsizlik aşılayan, uzlaşmacı görüşlerdir, demokrasi güçleri arasında eylem birliğinin gereken düzeyde gerçekleşmemiş olmasıdır, silahlı provokasyonlardır, yığınların örgütlü savaşımından kopuk bireysel terör eylemleridir. Oysa, **«Düşmanın korktuğu sorunlarda yoğunlaşmak, bunları daha yetkin daha güçlü duruma getirmek, gerek CHP başlarının AP ile uzlaşma politikasına, yığınlara eylemsizlik aşılama tutumuna, sol maskeli terör örgütlerinin tutumlarına kesin karşı çıkmak gerek bunların maskelerini indirmek gerek.»**

Serüven ve teslimiyet yok... Yığınsal direniş!...

Kahramanmaraş faşist kırımının yıldönümündeki antifaşist protesto eylemlerinden, bu yığınsal direnişten demokrasi güçlerinin, çeşitli çizgilerin, grupların, bilimsel sosyalizmi benimsediğini belirten partilerin ve komünistlerin çıkaracakları olumlu ve olumsuz dersler vardır. Ama bu dersleri çıkarabilmek, eylemi doğruları ve yanlışlarıyla, başarıları ve eksiklikleriyle doğru olarak değerlendirebilmeyi gerekli kılıyor. Bunun için ise, «eylem provokasyondur» gibi bir değerlendirmenin temel yanlışından da, yığın eyleminin, yığın çıkışlarının uygun hedef, yöntem ve araçları yerine serüvenciliği geçirme tutumlarından da kurtulmak gerek. İşçi sınıfının öncülüğünü, yöneticiliğini önemsemeyip reddediş yanlışına da düşmemek gerek.

Kahramanmaraş faşist cankırımının yıldönümünde faşist MHP'ye ve onun desteğindeki Demirel hükümetine karşı girişilen demokratik yığınsal eylemde kimi provokatif çıkışların olmasında, bu eylemin ağırlığını taşıyan TÖB-DER'in eylemsizlikle dengesiz çıkışlar arasında yalpalayan merkez yönetiminin yapısı kuşkusuz önemli bir etken olmuştur. Ama Demirel hükümetine karşı eylem birliğinin, yığın eylemlerinin ve savaşımın gerekliliğine inananlar, böylesi durumlarda eylemden vazgeçmek yerine, eylemi provokasyona en az açık hale getirilebilmek, eyleme işçi sınıfının öncülüğünü, emekçi yığınsallığını kazandırabilmek için eyleme katılmak, içinde yeralmak durumundadırlar. Eylemin provokasyona açık olduğundan hareketle eylemsizliğe sapmak, eylemi güçsüzleştirmek, onu sözü edilen provokatif girişimlere mahkum etmekle eş anlamlıdır. Nitekim, **Birlik Dayanışma** grubu, kimi fabrikaların işçileri, çeşitli il ve ilçelerdeki ilerici memurlar eyleme aktif olarak katılmış, bu durum, provokatif çıkışların alt düzeye indirilmesinde de önemli bir işlev görmüştür. Eylem konusundaki ana değerlendirmeleri «provokasyon» olanlara, çok başka bir bağlamda, çok farklı konumlarda da olsa, **Lenin**'in, özüyle devrimci tutumu iyi belirten 1905 ayaklanmasına ilişkin değerlendirmesini hatırlatmakta yarar var. «Silaha sarılınmamalıydı» eleştirisine karşı, **Lenin** devrimci çizgiyi pasifizmden ayıran şu yanıtı veriyordu: **«Aksine! Silaha daha güçlü, daha kararlı, daha yaygın sarılınmalıydı.»**

Bugün, egemen güçler, faşist yuvalar, militarist klik, bunların şu andaki somutlanması olan Demirel hükümeti, antidemokratik baskıları arttırıyor, halkımızın üstüne kanla —kurşunla yürüyorlar. Zindanlar yurtseverlerle dolup taşıyor. Böylesi bir tehlike, «uslu durmak»la, yumuşak taktik gütmekle, uzlaşmacılıkla engellenemez. Onların demokratik hak ve özgürlüklerin zerresini bile bırakmamak için en ufak fırsatları bile kolladıkları doğrudur. Ama «fırsat yaratmamak» demek, hiçbir şey yapmamak demek değildir. Aksine gericiliğin karşısına, onu geriletecek bir örgütlülük ve yığınsallıkla dikilmek, görece başarılarla yetinmemek demektir. Bu yolda yitirilecek tek bir saniye bile olmadığını kavramak, eylem birliğini güçlendirmek demektir.

Yığınsal direnişlerin hedeflerine ulaşması ve başarısı, işçi sınıfının örgütlü öncülüğünden, merkezi planlama ve örgütlemesinden ve böylelikle en geniş demokrasi güçlerinin eylem birliğinin sağlanmasından geçiyor. Bu, bir kez daha, somutta yaşanarak görülmüştür. Durum, 5-6 yıldır sürcgiden yığın hareketinin, görece yasal örgütlenmelere dayandığı dönemlerden değişik koşullar belirdiğini gösteriyor. Halkımızın yükselen direniş seli, egemen güçlere korku veriyor. Türkiye proletaryası bu direnişin ön saflarındadır. Egemen güçlerin baskısı ve terörü, emekçi yığınları yıldıramıyor. Böylesi bir ortamda «Serüven ve teslimiyet yok. Yığınsal direniş!» belgisi, demokrasi güçlerinin yolunu yordamını belirliyor. Kahramanmaraş faşist kırımının yıldönümünde gerçekleştirilen yığınsal protesto eylemleri, Demirel hükümetine, sıkıyönetime ve faşist teröre karşı demokratik eylem birliğinin ivedi zorunluğunu bir kez daha ortaya koymuştur. **«Demokrasi güçlerinin eylem birliği, azgınlaşan gericiliğin, faşist terörün, bir avuç işbirlikçinin ve onun kanlı uşaklarının üstesinden gelecek güçtedir.»** Komünistlerin, demokrasi savaşçılarının, bu koşullarda katlanamayacakları hiçbir özveri yoktur.

---

dan kaldırmak için kullanıyor. Bu girişimle CHP sağ yönetiminin bugüne kadar izlediği emperyalizme, tekellere boyun eğme, gericilikle uzlaşma politikasından yararlanıyor.

Halkın can güvenliği kalmamıştır. Milyonlarca emekçinin, öğretmenlerin, memurların, gençlerin, kadınların yasal örgütlenme hakları çiğnenmiş, özgürlükleri, sıkıyönetim eliyle yok edilmiştir. Emekçilerin, giderek tüm yasal politik sendikal örgütleri, hakları tehlike altındadır. TKP, saldırıya uğrayan bütün bu demokratik hak ve özgürlükleri sonuna kadar savunuyor, savunacaktır. Yurdumuzda bu savaşı, başarıya ulaştıracak güçler, örgütler vardır. TKP, TİP'i, TSİP'i, Kürt demokratlarını, tüm CHP'lileri devrimci gençliği, tüm yurtseverleri bu savaşta bir kez daha birliğe çağırıyor. Demirel hükümetinin ve sıkıyönetimin bu halk düşmanı saldırısına, DGM'lere, zorbalık yasalarına karşı en geniş demokratik güçlerin eylem birliği, yığınsal direnişler günceldir, zorunluktur.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
27 Aralık 1979

SINIF SENDİKALARINA UZANAN ELLER KIRILACAKTIR!..

Maden-İş'in, Bank-Sen'in Genel Kurulları, tabanın sınıfsal temelde birliğinin daha da güçlendiğini ortaya koydu. Her iki sendikada, bu genel kurullarından daha güçlü, daha deneyimli çıktı. Gericiliğin, MESS patronlarının, tekelci basının antikomünist kampanyası boşa çıktı. Emekçi halkımızın bu sınıf sendikalarına karşı duyduğu güven ve saygı, daha da pekişti. Genel kurullar, bütün bölücü girişim ve baskılara karşın, eylem birliğinin, dayanışmanın güçlendiğinin, daha sağlam temeller üzerinde yükseldiğinin bir göstergesi oldu. Genel kurullara gelen konuklar ve mesajlar, komünistlerden, sosyalistlerden, CHP'li yurtseverlerden, Kürt demokratlarına, DİSK'e bağlı sendikalardan Türk-İş'e bağlı ve bağımsız sendikalara kadar, geniş demokrasi güçlerinin artan kararlılığını gösteriyor.

Bu durum, tekelci patronları, Demirel hükümetini, namuslarını ceplerinde bozuk para gibi taşıyan gerici yazarları çileden çıkardı. Iyice gericileşen, faşistleştirilen TRT, Tercüman Gazetesi'nin, AKA ajansının haberiyle antikomünist kampanya daha açtı. Sıkıyönetim saldırıya geçti. Maden-İş Genel Kurulu'nda Enternasyonalin söylenmesi bahane edilerek, önce Divar yöneticileri, sonra Türkler, Karaca, Daysal ve Erkul gözaltına alındı. Sınıf sendikalarının yöneticilerinin tutuklanması ile ağırlaştırılan bu saldırı, özünde demokratik hak ve özgürlükleri ortadan kaldırma, sendikal hareketi burjuvazinin, tekelci sermayenin kontrolüne teslim etme amacı taşıyor.

MESS'in Başkanı Turgut Özal boşuna gölge Başbakan yapılmadı. 12 Mart'ın işkencecileri boşuna devletin kilit noktalarına yerleştirilmedi. Gericiliğin bu saldırısında, kuşkusuz DİSK'in tabansız yöneticilerinin aldığı ihraç kararlarının ve sınıfsal temelde sendikal birliğin kurulmasına karşı takındıkları bölücü tavırların etkisi vardır. Peki neden sınıf sendikaları?

Neden Maden-İş, Bank-Sen ve Baysen? Bu sorunun yanıtı çok açıktır. Çünkü bu sınıf sendikaları proletaryanın en bilinçli, örgütlü kesimini oluşturuyorlar. Çünkü tekellere karşı verdikleri ekonomik savaşı holdingçi Demirel hükümetinin demokratik özgürlüklere karşı yönelen antidemokratik baskılarına karşı verilen savaşla bağlıyorlar. Çünkü ekonomik savaşla politik savaş arasındaki organik bağın zorunluğundan hareket ederek yalnız işçilerin günlük istemlerini değil, tüm emekçilerin hak ve özgürlüklerini savunuyorlar.

Tekelci sermaye bu nedenle sınıf sendikalarını susturmayı, toplusözleşme savaşımını kendi yararına çözmeyi, bunalımdan daha büyük pay koparmayı ve ülke ekonomisine sınırsız egemen olmayı amaçlıyor.

Maden-İş Kongresi'nde Enternasyonal marşı söylendi diye açık saldırıya geçenler, işte holdingçi sermayenin bu amaçlarının gerçekleşmesi için çabalıyorlar. Enternasyonal marşının işçi sınıfının emperyalizme, gericiliğe, sömürüye karşı savaşının ve dayanışmasının sembolü olduğunu bu ortaçağ kafalılar bilmiyorlar mı? Enternasyonal marşının bugün artık ülkemizde her yürüyüşte, mitingde, toplantı salonunda söylendiğini bu ortaçağ artıkları bilmiyorlar mı? Bilmiyorlar mı, Enternasyonal marşını, CHP'nin de üyesi bulunduğu Sosyalist Enternasyonal'in milyonlarca üyesinin bile söylediğini?

Biliyorlar. Ama amaçları Enternasyonali bahane ederek sınıf sendikalaına kanca atmak, onların kararlı ve özverili savaşımlarını ezmek, henüz gerçekleri doğru göremeyen yurttaşlarda tepki uyandırmak, halkın cebindeki son kuruşlara da el atacak baskıcı bir ortamı yaratmaktır.

Fakat ne oldu? TKP, sınıf düşmanlarına karşı «Sendikalardan elinizi çekin» belgisi ile öne atıldı. 40 bin Bank-Sen üyesi eyleme geçti. Maden-İş'in tüm fabrikalarında işçiler Enternasyonali okudu, TİP, TSİP, CHP tabanının yurtsever kesimi, DİSK'e, Türk-İş'e bağlı sendikalar Kürt yurtseverleri seslerini yükseltti. Uluslararası işçi hareketinin kolları, DSF, CGT örgütleri enternasyonal dayanışma bayrağını kaldırdı. Komünistlerin, proletaryanın başını çektiği demokrasi seli egemen sınıfların saldırısını durdurttu. Gözaltına alınan Maden-İş, Bank-Sen ve Baysen yöneticileri derhal serbest bırakılmak zorunda kalındı.

Ama tehlike durdu mu? Hayır. Demirel hükümeti iş başında. MESS patronları devletin kilit noktalarında. Saldırı planı yürürlükte. Sıkıyönetim baskının temel dayanağı. Durmak yok. Bu saldırıyı durduran direnişin deneyleri ışığında tekellere karşı omuz omuza vermek, sınıf sendikalarına kirli ellerini uzatan ortaçağ zihniyetli gerici güçlere karşı yığınsal direnişi yükseltmek, sendikal eylem birliğinde kaydedilen gelişmeleri geliştirmek ve derinleştirmek ödevi önümüzdedir. Bu koşullarda, işçi sınıfı cephesinde bölücülük yapan ihanet ocaklarının zaman geçirilmeden kurutulması önemini daha da artırmakta, DİSK'te tabanın eğilimini yansıtan bir yönetimin işbaşına getirilmesi kaçınılmaz bir zorunluk olmaktadır.

MESS patronlarının hevesi, kursaklarında bırakılacaktır. Sınıf sendikalarına karşı yönelen saldırılara karşı çıkmak, her ilericinin, yurtseverin, sosyalistin, her CHP'li demokratın görevidir.

İGD 4 yaşında

Savaş alanlarında daha nice yıllara...

Türkiye ilerici gençliğinin çelik yapılı, savaşkan örgütü İlerici Gençler Derneği (İGD) 5 yaşına girdi. O'nu bugünkü sarsılmaz yapısına ulaştıran, ilerici gençliğin tüm savaşım deneyimleri üzerinde yükselmesi, tüm bu deneyimleri ve savaşımını işçi sınıfının savaşımıyla bağlaması ve hiçbir zaman en küçük bir ödün vermediği örgütsel ilkeleridir.

İGD, Türkiye işçi sınıfının politik hareketinin ülke çapında devrimci harekete yansıdığı yıllarda, 1 Ocak, 1976'da kuruldu. İlerici gençlik hareketinin geçmişinin ve 12 Mart faşist tipi yönetiminin ardından işçi sınıfı hareketinin atılımının gençlik hareketine yansıması İGD gibi yeni tip bir gençlik örgütlenmesini de beraberinde getirmiştir. Böylesi bir örgütlenme tüm halka karşı yönelen faşist saldırılara ve emperyalist baskılara karşı kendini dayatan tek cephe politikasının bir sonucudur. 4 yıllık geçmişi, gençliğin eylem ve cephe birliğinin sağlanması doğrultusundaki ardıcıl çabası İGD'nin bu görevin altından başarıyla kalktığını kanıtlamaktadır. Özellikle kısa bir zaman önce İGD, Genç-Öncü, SGB, DDKD arasında oluşturulan eylem birliği, İstanbul Üniversitesi'nde Dev-Yol, Dev-Sol, Kurtuluş ve İGD'nin ortak eylemler düzenlemesi yolundaki ortak kararı bu ilkesel tavrın açık bir görünümüdür.

İGD, kuruluşuyla, İşçi sınıfının yolunda yürümeyi kendisine ana ilke edindi. İşçi sınıfının bilimsel dünya görüşü Marksizm-Leninizmin ışığında işçi sınıfının politik hareketinin yakın ve uzak hedefleri doğrultusunda kararlılıkla yürüdü. Gençliğin işçi sınıfıyla dayanışmasının gerçek anlamını ortaya koydu. Grev alanlarında, direnişlerde, 1 Mayıs'larda, işçi sınıfının savaş alanlarında omuz omuza dayanışmayı yükseltti.

4 yıllık geçmişi boyunca İGD faşist hareketin, maoculuğun, her türlü sağ ve «sol» sapmanın gençlik içindeki uzantılarının uzlaşmaz düşmanı oldu. Bu yolda 100'e yaklaşan üyesini şehit verdi. Yüzlerce üyesi yaralandı ve sakat kaldı. Bugün ilerici gençlik şehitlerini «Şehitlerimiz savaş yolumuzu aydınlatıyor!» belgisinde yaşatıyor, anılarını bayrak yapıyor.

İGD, dünya gençlik hareketinin seçkin bir üyesidir. Savaşımını dünya ilerici gençliğinin anti-faşist, anti-emperyalist savaşımıyla bağlamak İGD'nin ilkesel bir tutumudur. Bunun en somut görünümü ise İGD'nin kararlılıkla yükselttiği uluslararası dayanışma eylemleri, Dünya Demokratik Gençlik Federasyonuna (DDGF) ve Uluslararası Öğrenciler Birliği (UÖB)'e' üyeliğidir.

İlerici gençliğin yükselen eylem birliğinden, nicel ve nitel yönden gelişen örgütlülüğünden korkanlar İGD'yi yasakladılar. Tüm yurt çapında şubelerinin ve temsilciliklerinin çalışmalarına son verdiler. Bu yasaklama kararı tüm ülke çapında artan faşist terörün, hızlanan faşist tırmanışın, demokratik örgütler üzerinde yoğunlaştırılan anti-demokratik baskıların bir halkasıdır. Fakat bu yasaklamalar ilerici gençliğin artan bir hızla örgütlenmesini, kararlı direnişini engelleyememiştir. Herşeye karşın İGD 55 şubeden 124 şube ve temsilciliğe ulaşmış, üye sayısı %50 artmıştır.

İlerici gençlik bugün eylem alanlarında, yasaklar, baskılar ve binbir çeşit provokasyon planları altında 4 yaşına giren İlerici Gençler Derneği (İGD)'nin biran önce açılmasını, demokratik örgütler üzerindeki yasaklama kararlarına ve baskılara derhal son verilmesini istiyor.

İlerici gençlik artan faşizm tehlikesine karşı tüm anti-faşist gençliğin eylem birliğinin sağlanmasının ertelenmez bir görev olduğunu haykırıyor. Bunun nesnel temelleri vardır diyor. Bunun için kararlılıkla savaşıyor, örgütü İGD'yi savaşımında yaşatıyor.

İlerici gençler, İGD bu savaşında yalnız değildir. Başta işçi sınıfımızın öncü-gücü TKP olmak üzere ülkemizdeki tüm demokrasi güçleri, işçiler, köylüler, kadın-erkek tüm emekçiler İGD'nin yanındadır. Gençliğin bu civanmert örgütünü İGD'yi halk düşmanlarının, özgürlük düşmanlarının her türlü baskısına karşı savunuyorlar. Yanısıra İGD'yle uluslararası dayanışma yükseliyor.

Birçok uluslararası örgüt, dış ülkelerdeki ulusal örgütler İGD'yle dayanışma toplantıları yapıyor; İGD üzerindeki faşist baskıları kınıyor. Son olarak Komünist ve işçi partilerinin uluslararası enformasyon ve teori dergisi olan Barış ve Sosyalizm Sorunları dergisi Redaksiyon Kurulu adına başredaktör K. Zaradov Türkiye ilerici gençliğine ve onun önderi İGD'ye enternasyonalist dayanışmasını bildirdi.

İGD'nin arkasında işte böylesi ulusal ve uluslararası bir güç, bir destek vardır. Bu, İGD'nin gücüne güç katıyor. Her türlü engeli aşmasına katkıda bulunuyor bulunacaktır. Ve İGD, gençliğin bu yığınsal, bu disiplinli örgütü daha nice 4 yıllar işçi sınıfının savaş yolunda bugünkü gibi kararlı ve savaşkan bir şekilde ilerleyecek gençliğin yeni yeni yığınlarını kucaklayacaktır.

Yeni toplumu kurma yoluna giren afganistan halkına kardeşçe selamlar!..

Afganistan Demokratik Halk Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri, Devrim Konseyi Başkanı ve Afganistan Demokratik Cumhuriyeti Başbakanı Babrak Karmal Yoldaş'a.

Değerli Babrak Karmal Yoldaş,

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi adına, tüm Türkiye komünistleri ve işçi sınıfı adına, Afganistan Demokratik Halk Partisi Merkez Komitesi Sekreterliğine, Devrim Konseyi Başkanlığına ve Afganistan Demokratik Cumhuriyeti Başbakanlığına seçilmeniz nedeniyle sizi candan kutlarım. Türkiye Komünist Partisi, Türkiye işçi sınıfı ve halkımız, kardeş Afgan halkının ulusal bağımsızlığını, egemenliğini, toprak bütünlüğünü savunmak, Nisan Devriminin kazanımlarını korumak, ulusal demokratik, anti feodal ve anti emperyalist devrimi sonul utkuya ulaştırmak için yürüttüğü savaşı coşkuyla selamlıyor. Halklarımızın ortak düşmanı emperyalizme, başta Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı savaşınızla tam bir dayanışma içinde, her zaman yanınızda olduğumuzu duyururuz. Enternasyonalist dayanışmanın, halkların kurtuluşuna her zaman destek olan Sovyetler Birliğinin yardımıyla, emperyalizme ve iç karşı devrime karşı kardeş Afgan halkının bu haklı savaşının utkuya ulaşacağına inancımız kesindir. Kardeş selamlarımızla.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi Genel Sekreteri İ. Bilen
29 Aralık 1979

Afgan devrimini boğmak suya düşünce ABD ve Çin yaygaraya başladı. Türkiye'de, Politika gazetesi hariç, hemen tüm basın, ABD militarist çevrelerinden, CIA'nın haber merkezlerinden verilen işarete uygun olarak büyük bir anti sovyet kampanyaya girişti. Gürsoytrak'ın Türkiye - ABD ikili anlaşmaları üzerine yaptığı açıklama karşısında susan, tek kelime etmeyenler, Afgan halkının kendi geleceğini belirlemesiyle ilgili kararı üzerine birdenbire bağımsızlıkçı kesiliverdiler. ABD'den kaynaklanan haberler, yurtta ve dünyada, tüm burjuva basınının manşetlerinden günlerce inmedi. Bu yoğun kampanya, ülkemizde de kimi demokrat yazarları etkiledi. Onlar da Afgan Hükümeti ile Sovyetler Birliği arasındaki ilişkiler üzerine olumsuz yorumlarda bulunmaya yeltendiler. Gerçekler çarpıtıldı, uluslararası anlaşmalar, Birleşmiş Milletler Sözleşmesi, Afganistan ile Sovyetler Birliği arasındaki 5 Aralık 1978 anlaşması gözlerden saklandı. Halk ve demokrasi düşmanlarının içyüzü boydan boya gözler önüne serildi. Afgan Devrimi'nin bu yeni aşaması, İslam Hareketine karşı gibi gösterilmeye çalışıldı. Müslüman gerillaların, gerçekte İslam Hareketini değil, CIA'nın, saldırgan NATO çevrelerinin, hegemonyacı Pekin yöneticilerinin beslemesi olduğu es geçildi. Gerçekte bu adamlar, Afganistan'da eski düzenin gelmesi, sömürü düzeninin yeniden kurulması, halka verilen toprakların ve kamulaştırılan işletmelerin yeniden özel ellerde toplanması uğrunda savaşıyorlar. Erki elinden kaybeden Afgan gericiliğinin hareketini temsil ediyorlar. Bu durum, devrimini başarıya ulaştıran tüm ülkelerde görüldü, yaşandı. Gericilik, kaybettiği konumlarını kolay kolay terketmiyor. Türkiye'de de böyle olacak. Konu bu açıdan da önemlidir.

Afganistan'daki gelişmelerin gerçek içeriği, yönü nedir?

1978 Nisanı'nda başlayan Afgan halkının devrimi, yeni bir aşamaya girmiştir. Bu yeni aşamanın niteliğini, iç ve dış devrim düşmanlarına karşı bağımsız, özgür bir Afganistan için verilen savaş oluşturuyor. Böylesi bir Afganistan yaratmak, feodalizme ve emperyalizme karşı olan devrim hareketinin utkuya ulaştırılmasını, halk erkinin güçlendirilmesini sorunlu kılıyor. Afganistan Demokratik Halk Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreterliği'ne ve Devrim Konseyi Başkanlığı'na seçilen Babrak Karmal, bu nedenle halka bir çağrıyla başvurdu. Taraki'yi deviren ve Amerikan emperyalizminin ajanları olduğu açığa çıkartılan kanlı Amin hanedanlığının ve onun yardakçılarının temizlendiğini bildirdi.

Nisan 1978 devriminden bu yana Afganistan, iç karşıdevrimin ve Amerikan emperyalizminden ve Çin hegemonyacılarından kaynaklanan dış güçlerin saldırılarına uğruyordu. Bunların amacı, Nisan Devrimi'nin kazanımlarını ortadan kaldırmaya elverişli bir durum yaratmaktı. Afgan topraklarına, iç karşıdevrimcileri güçlendirmek için silah ve silahlı yabancı birlikler sokulmuştu. Bu, Afganistan'ın içişlerine kabaca bir karışmaydı. Emperyalistler ve onların yanında yer alan dış güçlerin amacı, Afganistan'da kurulu demokratik ve ilerici toplum düzenini yıkmaktı. Afganistan halkı bu saldırılara yiğitçe göğüs gerdi. Ama devrime ve halka karşı yönelen bu saldırılar giderek daha tehlikeli boyutlar kazandı.

Bunda, devrim mahkemesince kurşuna dizilen Amin ve çevresindeki küçük grubun terörü başrolü oynadı. Afgan devriminin düşmanı bu grup, devrimin önderi Taraki yoldaşı alçakça öldürmüş, binlerce komüniste, devrime ve proletarya enternasyonalizmi davasına bağlı olan Parşam ve Halk grupları temsilcilerine karşı her türlü baskı uygulamıştır. Dış saldırılar ve Amin kliğinin karşıdevrimci terörü Nisan Devrimi ile elde edilen tüm kazanımları ortadan kaldırma tehlikesi doğurmuştur.

Şimdi, Afgan devrimini boğma planı başarısızlığa uğratılmış, ülkenin bağımsızlığını koruma yolunda sağlam adımlar atılmıştır. Yeni Afgan hükümeti, dış düşmanlarının genişleyen iç işlerine karışma girişimlerini önleyebilmek için Sovyetler Birliği'nden hemen politik, moral, ekonomik ve bunların yanı sıra askersel yardım istedi. Afganistan Demokratik Cumhuriyeti Hükümeti'nin bu kararı, Nisan Devrimi'nin kazanımlarını, ülkenin bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü savunmak, barış ve güvenliği sağlamak amacını taşıyor. Yardım isteği, 5 Aralık 1978 günü bağlanan Sovyet - Afganistan Dostluk, İyikomşuluk ve İşbirliği Anlaşmasına dayanıyor. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği, enternasyonalist yükümlülüğün, kardeş Afganistan'la bağlanan anlaşmanın gereklerini yerine getirdi. Sovyet Hükümeti, askersel yardımı gerektiren nedenler ortadan kalktığında geri çekmek üzere sınırlı ölçüde askersel birlikleri Afganistan'a gönderme kararı aldı. Sovyetler Birliği'nin Afganistan'a yaptığı bu enternasyonalist yardım her iki ülkenin anlaşmada belirtilen ortak çıkarları için ve bu bölgede barışın sağlanması amacıyla yapılıyor. Birleşmiş Milletler Sözleşmesi'nin 51. maddesi, her devletin, karşılaştığı saldırıyı savuşturmak ve barışı yeniden sağlamak için kollektif ve bireysel öz savunmasını vazgeçilmez bir hak olarak belirtmiştir.

Şimdi, başta Amerikan emperyalistleri olmak üzere emperyalist çevreler, Çin hegemonyacıları ortak bir yaygara koparıyorlar. Bu yaygara, onların Afgan devrimini boğma planlarının suya düşmesinden ileri geliyor. Nisan Devrimi'nden bu yana, şimdi yaygara koparanların tümü, Afganistan'ın içişlerine kabaca karıştılar. Her türlü iç karşıdevrim odaklarını silahlandırdılar, kışkırttılar. Emperyalistler için yitirilen Afganistan kalesini yeniden ele geçirme umudu sönmüş bulunuyor.

Türkiye Komünist Partisi, Türkiye işçi sınıfı, halkımız Afgan halkının, Afganistan Demokratik Halk Partisi ve Afganistan Demokratik Cumhuriyeti'nin ulusal demokratik devrimi utkuya ulaştırmak için giriştiği kesin savaşı var güçle destekliyor, destekleyecektir. Emperyalizme bölgemizde güçlü bir darbe indiren 28 Aralık eylemi, Türkiye halkının ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşını güçlendiriyor. Bölgemizde barış isteyen, ülkemizin bağımsızlığını isteyen, demokrasi isteyen herkes Afganistan devrimiyle dayanışma içinde olmalıdır. Basra Körfezi'ne askersel güç yığan, Avrupa'yı ölüm roketleriyle dolduran, ülkemizdeki üslerini her türlü cinayet için kullanmaya hazır olan Amerikan emperyalizmine karşı savaşan herkes, dost ellerini, uzun yıllar dostluk ve kardeşlik bağlarıyla bağlı olduğumuz Afgan halkına uzatmalıdır. Türkiye Komünist Partisi, Sovyetler Birliği'nin Afgan hükümetinin yardımına koşmasını, proletarya enternasyonalizminin parlak bir örneği olarak selamlıyor.

Lenin'in ülkesi sözünün eri olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Halklar bu nedenle, Sovyetler Birliği ile kurulan bağlaşmanın kurtuluş savaşında başlıca dayanak olduğuna, bir kez daha tanık oluyor. Afgan halkı, güvenilir bağlaşıklarının, başta Sovyetler Birliği'nin ve öteki sosyalist ülkelerin desteğiyle devrimini sonul utkuya ulaştıracak, bağımsızlık ve egemenliğini güçlendirecektir. Yeni toplumu kurma yoluna giren Afgan halkına kardeşçe selamlar!..

Karmal kimdir?

Babrak Karmal 50 yaşındadır. Kabil'de hukuk ve politik bilimler okumuştur.

Öğrenciliği sırasında eylemlerinden ötürü birçok kez tutuklanmıştır. Babrak Karmal, 1 Ocak 1965'te kurulan Afganistan Demokratik Halk Partisi'nin kurucuları arasındadır. Partinin ilk Merkez Komitesi üyelerindendir. 1965'te saylav olarak parlamentoya seçildi. 1977'de Afganistan Demokratik Halk Partisi'nin Politbüro üyesi ve Merkez Komitesi Sekreteri oldu. 1978 yılı başında yeniden tutuklanan Karmal Nisan Devrimiyle özgürlüğüne kavuştu. Afganistan Demokratik Cumhuriyeti Başbakan Yardımcılığına ve Devrim Konseyi Başkan Yardımcılığına seçildi. 1978 Temmuz'unda ülkesinin Çekoslovakya'daki elçiliğine atandı. 28 Aralık 1979'da Babrak Karmal Afganistan Demokratik Halk Partisi Genel Sekreterliğine ve Afganistan Demokratik Cumhuriyeti Devrim Konseyi Başkanlığına seçildi.

"ölüm füzelerine hayır"

NATO, Amerikan ölüm roketlerini Batı Avrupa'ya yerleştirme kararı aldı. NATO'nun bu kararı Avrupa'da barışı ve güvenliği tehlikeye sokuyor. Yumuşama sürecini baltalıyor. Silahlanma yarışını körüklüyor. Bir nükleer savaş tehlikesini artırıyor. Bunların sorumlusu Amerikan emperyalizmi, NATO elebaşlarıdır. Bir yandan Sovyet tehlikesi yalanını yayarken, öte yandan Sovyetler Birliğinin yeni barış önerilerini, elerinin tersiyle geri çevirenlerdir. Demirel Hükümeti, bu kararı onaylamakla, ABD ölüm roketlerinin finansmanına katılmakla, Türkiye'yi emperyalizmin saldırgan serüvenlerine sürüklemekte, yeni bir adım daha atmıştır.

ABD ve F. Almanya'nın öteki NATO ülkelerine dayattıkları bu karar tüm Avrupa halklarının bu arada halkımızın dirimsel çıkarlarına ters düşüyor.

Batı Avrupa'ya ABD atom roketlerini yerleştirmesi Amerikan emperyalizminin Batı Avrupa'yı daha sıkı denetim altına almak, dünyanın öteki bölgelerinde bu arada bölgemizde yakın ve Orta Doğu'da konumlarını güçlendirmek çabaları ile hegemonyacılık yanları ile sıkı sıkıya bağlıdır.

NATO'nun bu kararı, bir barut fıçısı haline gelen bölgemizde de barışı ve güvenliği tehlikeye atıyor. Ülke yönetiminde Amerikancı Sıkıyönetimci gerici Demirel Hükümetinin bulunması tehlikeyi daha da artırıyor. Bu hükümet Amerika ve NATO çıkarlarını, ulusal güvenliğimizden üstün tutuyor. NATO'nun Sovyetler Birliğine askersel üstünlük konumlarından görüşmeler dayatmak gibi serüvenci tehlikeli planlarına katılıyor. Üstelik NATO'nun bu kararı ile silahsızlanma yolunun açıldığı gibi açıklamalarla halkımızı, kamuoyunu kandırmaya ABD'nin şantaj politikasını haklı göstermeye çalışıyor.

Halkımız, ABD ve NATO'nun ölüm roketlerine karşı olduğunu haftalarca süren yığınsal gösteri ve toplantılarla, uluslararası barış kampanyasına katılmakla göstermiştir. Komünistler, sosyalistler, tüm demokratik ve barışsever güçler bu kampanyayı ortaklaşa yürüttüler. CHP tabanının açık katıldığı bu kampanya sırasında CHP yöneticileri de NATO'nun bu kararını eleştiren bir tutum aldı. Halkımız şimdi kararın uygulanmamasını, Batı Avrupa'ya Amerikan ölüm roketlerinin yerleştirilmemesini istiyor.

Türkiye topraklarındaki tüm Amerikan ve NATO atom silahları kaldırılmalıdır. Silahlanma harcamaları kısıtlanmalıdır.

Türkiye NATO'dan çıkmalı, topraklarımızdaki NATO ve Amerikan üsleri söküp atılmalıdır. Halkımız bu savaşımı sürdürüyor, sürdürecektir.

TKP MK POLİTİK BÜROSU
28. Aralık. 1979

"Sol" oportünizm ile Lenincilik aynı kaba sığ

Savaş Yolu'nda da yayınlanan «Atılım»ın Kasım ve Aralık sayılarındaki yazılarda, «İşçinin Sesi» grupçuğunun ne olup-ne olmadığı, bütünsel olarak ele alındı, belirtildi. Artık maocu karşıdevrimcilerle, onun günlük paçavrasıyla, ve faşist Hergün'lerle TKP düşmanlığında yarışan bu troçkist ve sızmacı grubun yeri, en ufak kuşkuya yer bırakmayacak kadar bellidir. Örgütsel alanda da her tür oportünizmin er geç **barikatın öte yanına** geçeceğini belirten Leninci yasallık bir kez daha doğrulanmıştır.

NEREDEN NEREYE...

Bu grupçuğun evriminde izleyegeldiği yöntem ne olmuştur?

«İşçinin Sesi» gazetesi, geçmişte, yayınlandığı süre boyunca doğruyu da yanlışı da içinde barındıran bir gazete niteliğindeydi. Yurt içi ve yurt dışında birçok ilerici, demokratik yığın örgütlerinin yayını gibi, bu gazeteyi de komünistler destekledi, tanıttı, yaydı. **Bu grubun TKP'nin politikasını izlediğini belirtmesi, yanlışlarını düzeltmesi için ona olanak sağlıyordu.**

Ama artık böyle bir olanakları yoktur. Bu grupçuk, ardına gizlendiği kalkanları artmış, belli bir aradan sonra yeniden yayınladıkları gazete, sadece ve sadece TKP'yi karalama organı olarak işlev görmeye başlamıştır. Böylelikle, yer alan görüşler tek tek yanlışlar olmaktan çıkmıştır. Bu grupçuk, yanlışlarında ayak diremenin, düzeltememenin de bir sonucu, «Zayıf Halka» broşüründeki yanlış eğilimleri de aşmış, küçük burjuva «sol» oportünist bir akımın izleyicisi olmuştur. Savunduğunu ve izlediğini öne sürdüğü Lenincilik, böylelikle sadece ve sadece lafta kalmıştır.

Gerçekten de, bu serüvenci grupçuğun özelliklerinden birini de, Lenin'den bol alıntı yapmaları oluşturuyor. Onlar böylelikle, tüm görüşlerinin Lenin'e dayandığını kanıtlamaya çalışıyorlar. Lenin'in tüm yapıtlarının henüz Türkçe'de bulunmamasından yararlanarak, militanların kafasını karıştıracaklarını umuyorlar.

Fakat burada bir noktaya değinmek gerek. Barikatın öte yanına atlayıp geçiveren bu grupçuk, daha yakın geçmişte, yani kalkanlarını henüz iyice atmadığı günlerde, TKP'nin, O'nun MK Genel Sekreterinin, Parti belgelerinin ardına gizleniyordu.

Neler söylüyorlardı? İşte birkaç örnek:

«Bilen Yoldaş, bütün ömrümüzü tümüyle işçi sınıfının, halkımızın kurtuluşuna adayacağımıza, Leninci ilkelere, devrime bağlılığımızı geliştirip, bu bilinç, bu onurdan ödün vermeyeceğimize, işçi sınıfının gücüne, devrimin utkusuna senin gibi inatla, tutkuyla inanacağımıza, başarıdan baş dönmesine, gerilemeden karamsarlığa kapılmayacağımıza, oportünizmin her türüne, her belirtisine karşı ardıcıl ve Leninci bir savaş yürüteceğimize, Leninizme ve proleterya enternasyonalizmine, Lenin'in ülkesine, devrimlerin kalesi Sovyetler Birliği'ne bağlılığı gözbebeğimiz gibi koruyacağımıza, Senin özverili, çetin, onurlu savaş yolundan yürüyeceğimize and içeriz!» (Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye, broşürü 2. ve 3. basım.)

«'İşçinin Sesi' TKP'nin 1973 atılımıyla girdiği, parti konferansı tarafından onaylanmış ve belgelenmiş Leninci hattını savunuyor» (İ. Sesi, sayı: 100)

«İşçinin Sesi TKP programını ve Konferans kararlarını kılı kılına izlediğine ve kimden gelirse gelsin savunduğuna göre...» (R. Yürükoğlu, İ. Sesi, sayı: 101)

«İşçinin Sesi» grupçuğu böyle diyordu ama, işte yılların deneyimi, işte savaşta çelikleşme, işte komünist uyanıklık; TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen, bu övgü yağmuru yağdıranların izleyeceği kaçınılmaz yola, daha 22 Temmuz 1979 günü, TKP'nin Sesi radyosuna verdiği şu demecle işaret ediyordu:

«Adı geçen broşür benim adımı, parti belgelerini, kendi özel görüşlerini yayabilmek için bir kalkan olarak kullanıyor. Bu görüşleri savunan yurtdışındaki bir gazetenin, partimizin birliğine karşı dolaylı saldırıya geçtiği görülüyor. Bunların çok geçmeden ardına gizlendikleri kalkanları bir yana atmaları, açıkça saldırıya geçmeleri hiç de şaşırtıcı olmayacaktır.»

KALKANLAR ATILIYOR

Nitekim çok geçmedi. Eylül 1979'da, **«Üçüncü program ve görevlerimiz»** adlı kitapçıkta, bu serüvenci grup, kalkanları bir yana atıverdi. Bu ikiyüzlü, sızmacı grupçuk, ömürlerini adadıkları, örnek aldıklarını söyledikleri İ. Bilen hakkında seviyesiz, iğrenç sözler söyleme küstahlığına da kalkıştı. Ve «Zayıf Halka»nın 4. basımından, AND kaldırıldı. Sonra şöyle devam ettiler: **«Bilen yoldaşın yöntemleri her zaman ortacı yöntemler olmuştur. İlk günden başlayarak böl-yönet, ilkesiz uzaşmalar, çamur atma yöntemlerini yaygın olarak kullanmıştır»** (S. 76)

«Günlük savaşım içinde ortaya çıkan, hepimizin gayet iyi bildiği ciddi siyasal ve taktik farklılıkar, Üçüncü Programın eklektik ve yer yer oportünist yapısınca körükleniyor... bugün parti içinde, oportünizm, ortacılık, Leninizm olarak üç ayrı eğilim belirmişse, bunda TKP'nin derin yanlışlar, tutarsızlıklar taşıyan programının önemli katkısı vardır.» (S; 7-8)

«... Polit Büro'nun çağırdığı delegelerle toplanan 1977 Konferansının Leninci Parti işleyişi açısından bağlayıcı olmayıp, kendi kendini onaylama anlamı taşıdığı...» (İ. Sesi, s. 107-108)

Bir kez ar damarı çatlamaya görsün insanın. Nerelere kadar varılacağı apaçık görülüyor

LENİN SAHTECİLİĞİ

Bugün, artık bütün militanların kafasında açık olan bu teşhirin önemi nedir? Yukarıda değindik. Bu grupçuk, şimdilik Lenin'den bol alıntılar yapıyor, böylelikle Lenin'in de ardına gizleniyor, böylesi bir yoldan yürüdükleri izlenimi vermeye çalışıyor. Bu, onlar için zorunudur. «sol» oportünizmin böylesi sinsi bir yönteme gereksinimi vardır, çünkü günümüzde, Marksizme - Leninizme açıkça düşmanlık yaparak işçi hareketi içinde yer edinmek pek öyle kolay değildir. Peki nasıl yapıyorlar? Lenin'i zamandan, ve mekandan koparıyorlar, Tahrif ediyor, çarpıtıyorlar. Alıntıların işlerine gelmiyen yerlerini üç nokta [(...)] koyup, «atlıyorlar.» Lenin'den kimi zaman bir cümle, kimi zaman da cümle içinden üç-beş kelime seçip, görüşlerine kalkan etmeye çabalıyorlar. Lenin'in satırlarını birbirinin önüne ardına koyup, diledikleri gibi değiştiriyorlar.

Aslında Lenin'i çarpıtmak, gerek sağ, gerekse «sol» oportünistlerin ortak bir özelliğidir. Bu girişimler komünistleri hiç bir dönem şaşırtmadı. Bu yönteme anti-komünistler de sıkça başvuruyorlar. Çünkü, belirttiğimiz gibi, işçileri ve militanları, Markssız, Leninsiz etkilemek ya da şaşırmak olanaklı değildir. Her soydan ve boydan oportünistler, antikomünistler, Marks'ın ve Lenin'in yapıtlarına bu nedenle ellerinde cımbızlarla dalıyorlar. Lenin'e söylemediği sözleri söyletmeye cabalamanın, Lênin'in belli zaman ve mekan koşullarında söylediği sözleri bu bağlamdan kopartarak fikirlerinin gerçek içeriğini saptırmaya çalışmanın nedeni budur. «İşçinin Sesi», bu yaptığına Lenincilik, diyor. Oysa Lenin, her konuyu farklı koşullarda ele almış, hareketin ihtiyaçlarına göre, nesnel duruma göre yeniden irdelemiştir. Ünlü antikomünist A. Meyer, buradan hareketle Lenin'i **«en büyük oportünist»** ilan ediyor. Bunda şaşılacak bir taraf nasıl yoksa, heyecanlı bir dil kullanan «İşçinin Sesi» grupçuğunun Lenin tahrifatçılığında da şaşılacak pek bir yan yoktur, A. Meyer, sınıfsal görevini yerine getirmektedir. Peki «İşçinin Sesi»? Besbelli ki, o da, böyle bir «görev» ifa ediyor.

BAZI ÖRNEKLER

Lenin'i okumak elbet zorunludur. Bunu hele komünistlerle tartışmak gülünç olur. Ama Marksizm-Leninizm neden bir bilimdir? Sadece okumak yetmez, onu özümlemek gerektir. Örneğin «İşçinin Sesi», yeni türden Leninci Parti konusunu ağzına sakız etti. Parti disiplini ve partinin yığınsallaşması üzerine ahkam kesiyor. Aslında söylediklerinin Leninci parti anlayışı ve normlarıyla uzaktan yakından ilgisi yoktur. O, köhnemiş troçkist tezleri, yeniden keşfediyor.

Lenin, partinin yığınsallaşması konusunda, değişik koşullarda farklı düşünceler ileri sürmüştür. Örneğin partinin henüz oluşma döneminde, korkunç baskılar nedeniyle **«Otokratik bir ülkede, bu örgütün üye sayısını ne denli dar tutarsak... böylesi bir örgütü 'keşfetmek' o denli güç olacaktır»** diyor. (C. 5, S. 476)

Ama işçi sınıfının bilinci ilerlemeler kaydettiği zaman, örgütlenme, toplantı ve basın-yayın özgürlüğü elde ettiği zaman şu çağrıyı yapıyor: **«İleri ve gözüpek bir şekilde! Yeni yeni silahları kavrayın, bu silahları yeni gelenlere dağıtın, tabanınızı genişletin, tüm sosyal demokrat işçileri sizden yana çağırın, onları yüzlerle ve binlerle Parti örgütlerine katınız. Çok sayıdaki merkezlerimize onların delegeleri canlılık getirsin, oralara genç devrimci Rusya'nın ferahlatıcı nefesini getirsinler... Bu, eski gizli aygıtımızı ortadan kaldırmayacaktır. Bu, bize yeni, genç,... güçler sağlaYacaktır.»** (c. 10, S. 24)

Türkiye işçi sınıfının öncü politik örgütü, dün bugün yarın ne yapar, nasıl yapar, ayrı iş. Ama «İşçinin Sesi», Lenin'in belirttiğimiz ilk sözlerini alıyor, «günümüzde böyle olmalı»ya getiriyor. **«Önemli olan üye sayısı değil; yığın etkisidir»** diyor. Bu çarpıtmaya kılıf ararken, yeni bir sahtekarlığa baş vuruyor ve Lenin'in yeni bir enternasyonal kurulup kurulmamasıyla ilgili olarak söylediği sözleri, okurlarına bir parti ilkesiymiş gibi aktarıyor. Burada alıntıyı yarım bırakmasının nedeni de bu olsa gerek. Çünkü ilk cümlesini kullandığı paragrafın bütünü şöyle: **«Sorun sayılarda değil, gerçekten devrimci proletaryanın fikirlerini ve siyasetini doğru dile getirmededir. Asıl olan enternasyonalizmi 'ilan etmek' değildir; asıl olan, en zor anlarda bile gerçek enternasyonalistler olmayı bilmektir.»** (c. 24, s. 75)

«İşçinin Sesi», artık yanlışlarını düzeltme olanağını da yitirmiş olarak, Lenin'in düşüncelerini zaman ve mekan koşullarından ayırıyor, neyi ne zaman neden söylediğini «atlıyor», anlayamıyor, böylelikle Lenin'i Lenin'e karşı çıkarıyor!

Oysa Leninci partinin saflarına yeni güçlerin katılması, akması sorunu, somut zaman ve mekan koşullarını, işçi hareketinin durumunu tamı tamına hesaba katmadan genel, soyut bir biçimde ele alınamaz. Parti saflarının oluşumunu; tarihsel durum, partiye düşen görevlerin karakteri, devrimin yükselişi ya da gerilemesi, belirli bir dönemde geçerli olan legal ya da illegal çalışma biçimi, toplumun toplumsal yapısında oluşan değişiklikler, özcesi, titiz bir şekilde tartışılmış gerçek koşulların ve politik değerlendirmelerin haklı kıldığı yeni üye ihtiyacı etkiler.

Lenin'i çarpıtma sahtekarlığına bir diğer örnek. Yürükoğlu, yine bu konuda yaptığı bir başka alıntıda, Lenin'in, gerçekte kendisini vuran üç cümlesine sansür uyguluyor. Yer: «Zayıf Halka»sının 120. ve 121. sayfaları. Alıntı Lenin'den. 13 satır. İlgili bölüm şöyle: **«Devrimin çok küçük bir parti tarafından başlatılıp utkuya ulaştırılabileceğini hiç de tümüyle Yatsımam Ama yığınları kazanma yöntemlerini bilmek gerekir. Bunun için de en geniş kapsamlı devrim hazırlığı zorunludur. (...)**

«İşçinin Sesi»nin, Lenin ve Leninizm tahrifatçılığına bir başka örnek tarihte yığınların ve bireyin rolü konusundaki voluntarist (iradeci) görüşlerine Lenin'i ve Leninci ilkeleri bulaştırmaya yeltenmesinde görülüyor. Yürükoğlu, Enternasyonaller üzerine yazdığı broşürün bir özetini, «İşçinin Sesi» adlı paçavranın **«Çek-Al, Silkele At»** bölümünde veriyor. (sayı: 102) Stalin konusunda SBKP tarihinden alıntılar yaptıktan sonra anti-Stalinizmin nasıl antikomünizme vardığını gösteriyor. Gerçekten de Stalin'in kimi olumsuz çizgilerini abartarak bunları sosyalizmin özünden kaynaklanan olumsuzluklar gibi gösterme yeltenişleri antikomünizme, antisovyetizme varır. Ama Yürükoğlu, kendi deyimiyle bu «ince bay», sözümona Stalin'i «komünistler açık konuşur» diyerek savunmaya kalkışırken Lenin'i Stalin'e, her ikisini Leninci parti normalarına karşı çıkartıyor. Aynı anda antikomünistleri, burjuva ideologlarını aklıyor. Bütün bunları nasıl yapıyor? Basit. **«Kişisel diktatörlük proletarya diktatörlüğü ile bağdaşır»** diyerek.

Çünkü; birincisi, Lenin, kişisel diktatörlük ile proleterya diktatörlüğü ilke olarak çelişmez (bağdaşır değil, çelişmez) derken, bunu politik ilişkiler düzeyinde söylemiyor. Ülkenin o dönem içinde bulunduğu ekonomik zorlukları aşma yolunda, ekonomik ilişkiler çerçevesinde söylüyor. Lenin, bunu, kimi küçük burjuva unsurların ve burjuvazinin işletmelerde tek kişinin karar vermesine ilişkin kararnameye karşı çıkması üzerine söylüyor. İşletmelerde çalışma disiplininin sağlanması, iş organizasyonunun iyileştirilmesi, yetki ve sorumluluğun tek bir kişi —işletme yöneticisi— elinde toplanması konusunda söylüyor. Bu, Yürükoğlunun yaptığı altında da var. Ama Yürükoğlu bunu anlamıyor. Lenin, bu zorunluğun, içinde bulunulan teknik, ekonomik, ve tarihsel koşullardan kaynaklandığını belirtiyor. Şunu söylüyor:

«... şu anın özgül bir takım görevleri açısından kişisel diktatoryal bir gücün önemine gelince, belirtmek gerekir ki, sosyalizmin üretiminin tamıtamına kaynağını ve maddi temelini oluşturan her büyük makina sanayi, yüzlerce, binlerce, onbinlerce insanın ortak çalışmasını düzenleyen kesin, mutlak bir irade birliğini, gerektirir. Teknik, ekonomik ve tarihsel planda bu zorunluk apaçıktır ve sosyalizm konusunda kafa yoranların tümü, bu zorunluğu sosyalizmin koşullarından biri olarak kabul etmişlerdir. Fakat kesin irade birliği nasıl sağlanabilir? Binlerce insanın iradesinin tek bir insanın iradesine tabi kılınmasıyla mı?

Ortak çalışmaya katılanlar tamamiyle bilinçli ve disiplinli ise, bu tabiyet daha çok bir orkestra şefinin uygun yönetimini hatırlatacaktır.» (c. 27, s. 278-279)

Lenin'in politik ilişkiler düzeyinde söylemediğini, kendisi için, kendi konumu için hiç söylemediği sözleri Lenin'e söyletmeye kalkışan «İşçinin Sesi», **ikinci olarak,** böyle bir sav ileri sürmekle, Stalin'i **«kişisel diktatör»** olarak nitelemiş oluyor. Böyle bir niteleme, uluslararası komünist ve işçi hareketinin hiçbir belgesinde yoktur. Stalin'i diktatör olarak göstermeye yeltenenler sadece antikomünistlerdir, burjuvazidir, CİA beslemeleridir. Kaldı ki, bunlar, sadece **demokrasinin en yüksek biçimi olan** sosyalist demokrasinin her türüne karşı çıkmakla yetinmezler. Aynı zamanda sosyalizmin hiçbir yasa tanımayan bir dikta rejimi olduğunu da «kanıtlamaya» çalışırlar. Yürükoğlu ne yapıyor? Burjuvazinin Stalin konusundaki savını kabul ediyor. Bunu Lenin'le doğrulamaya kalkışıyor. Böylelikle, bir kalemde, Lenin'in parti öğretisini silkip atıyor. Komünist partilerinin en yaşamsal yönetim ilkelerinden biri olan kollektif yönetim ilkesini, sosyalist yasallığa ve parti içi normalara kesin saygı gösterilmesi ilkesini es geçiyor. Stalin döneminde bunların olmadığını söylemeye getiriyor. Böylelikle Stalin'i aklayayım derken, hem Stalini hem SBKP'yi karalama konumuna düşüyor. Açıktan burjuvazinin değirmenine su taşıyor, antikomünizm yapıyor. Üstelik Lenin'i de yine zaman ve mekan koşullarından koparıp, bu çarpık, iğrenç görüşlerine yamamaya, kalkan etmeye, tahrife yelteniyor. Tıpkı bütün antikomünistlerin, burjuva ideologlarının yaptığı gibi.

Demokrasinin en yüksek biçimi olan sosyalist demokrasiyle ve onun bir ifade biçimi olan proletarya diktatörlüğüyle kişisel diktatörlüğü **politik an-**

maz

lamda bağdaşır göstermeye çalışmak, partiyi bir tartışma kulübüne çevirmek için «eleştiri özgürlüğü» isteyen bu grupcuğun yeni tipten Leninci Parti konusundaki görüşlerinin çarpıklığını ve tutarsızlığını sergilemesi açısından da önemlidir.

Lenin'i özümleyememenin, serüvenci görüşlerine Lenin'i kalkan etmenin bir başka örneğini, toplu sözleşmelere ilişkin sözlerinde görmek mümkün. «İşçinin Sesi» yazarları, bu konuda, **«İsteyelim, vermezlerse, işçiler ayaklanır, bu düzeni kapitalistlerin başına yıkarız»** diyorlar. Ama bu dediklerine mutlaka Lenin'in bir sözünü yamamaları lazım. Öyle ya. Başka türlü Leninci olamayacaklardır: **«Eğer biz bir istemin 'uygulanabilirliğinden', onun genel olarak toplumsal gelişmenin çıkarlarına değil de, ekonomik ve siyasal koşulların o günkü durumuna uygunluğunu anıyorsak, bu tümden yanlış bir ölçüttür...»** (c. 4, s. 248)

Lenin'den yaptıkları bu alıntıyla militanların kafalarını karıştıracaklarını, tekellere karşı özverili savaş veren sınıf sendikacılarının ve ileri işçilerin oportünistliklerini bir çırpıda kanıtlayabileceklerini umuyorlar. Ama ileri işçiler, bu sözleri, Lenin'in, 1902'den önce ve RSDİP'nin ilk **program taslağı tartışmaları** sırasında söylediğini biliyorlar.

Nitekim, bu doğru, bugün de tüm komünist partilerinin programlarının içeriğini belirliyor ve onlar, elbette, programlarında yer alan ana istemlerin ölçütünü ekonomik ve politik koşullarla sınırlandırmıyorlar. Toplumsal ilerlemenin gereklerine göre belirliyorlar. Bu nedenle büyük işletmelerin, holdinglerin bankaların vb. kamulaştırılması programlarda yer alıyor. Ama programın ana taleplerinin nasıl gerçekleştirileceğini, harekete yeni katılanlar bile biliyor. Programlarda yer alan istemler **doğrultusunda** savaşmakla bizzat bu istemler için her alanda doğrudan eyleme geçmek arasındaki ayrımı yapamayanlar, «İşçinin Sesi» grupçuğu gibi, sınıf savaşından pek bir şey anlamayanlar, serüvenci yollara sürüklenerek barikatın öte yanına geçenler oluyor. Ekonomik ve politik savaşım arasındaki diyelektik ilişkiyi, karşılıklı etkileşimi değerlendiremeyen, anlayamayan bu grupçuk, boşuna Lenin'in ardına saklanmaya çabalamaktadır. Bu kaba ekonomizmlerine, anarko sendikalist tutumlarına ve ayaklanma konusunda çocukça görüşlerine Lenin'i bulaştırma çabaları sökmüyor.

BU KALKANI DA ATACAKLARDIR...

«İşçinin Sesi»nde yer alan görüşlerin özü, işte böylesine bir tahrifata dayalıdır. Bu durum, ele aldığımız örneklerle sınırlı değildir. Bunun örneklerine, yazılarında oldukça sık rastlanıyor. Bu grupçuğun yaptığı, aslında bir bütün olan Leninizmi, tüm oportünistler ve antikomünistler gibi «Lenin» diye diye inkâr etmek, özünü boşaltmaktır. Bu nedenledir ki onlar, «sınıf savaşımının doğuşu ve gelişme aşamalarına ilişkin EVRENSEL MODELLER kurmaya» (Zayıf Halka, S. 86) yeltenmektedirler. Bu nedenledir ki, somut bir örneğini **«Devrimci Merkez ve Parti Düşmanlarının İkiyüzlü Demagojisi»** adlı yazımızda verdiğimiz gibi Marksizm - Leninizm'e «katkı»larda bulunmaya kalkışmaktadırlar.

Böylesi «katkı»larda bulunmalarının nedeni, kendi görüşlerine, Leninizm içinde yer bulamamalarıdır. «Sol» oportünizmle Leninizm, ne denli çabalanırsa çabalansın, aynı kaba sığmaz. Leninizme dayandırmaya kalkışmalarından kaynaklanan Dünya ve Türkiye devrim sürecine ilişkin en kaba tutarsızlıklarını giderebilmek için, bu grupçuk, TKP'ye, O'nun MK Genel Sekreteri'ne, Parti belgelerine karşı izleyegeldikleri «taktik»i, Lenin ve SBKP konusunda da izlemek zorundadırlar. Yani ardına gizlendikleri bu kalkanı da atacaklardır. Aksi taktirde, Leninizm, dünya işçi sınıfının bu güçlü silahı, tüm sınıf savaşımları tarihinin de kanıtladığı gibi, kendini kalkan edinmeye yeltenen her türlü sapık akımı un ufak edecektir, **ediyor.**

Devrimci merkez ve parti düşmanlarının iki yüzlü demagojisi

TKP dün olduğu gibi bugün de enternasyonalizmin başlıca ölçütünü sosyalist sistemin merkezinde bulunan Sovyetler Birliği'ne, reel sosyalizme karşı tutum olarak saptamıştır. Tüm parti üyeleri, egemen sınıfların ve onların ortağı her boydan oportünistin anti-Sovyetizmine karşı bugün de en önde savaşıyor. TKP'nin bu ardıcıl tutumunu tartışmaya kalkacak her kimse ancak gülünç olabilir.

Parti düşmanı grup, yeni anti-TKP'cilik çizgisinde yer aldığından beri işte böyle gülünç bir durumdadır. Bu amaçla ortaya devrimci merkez üzerine hiçbir bilimsel değeri olmayan demagojik savlar atıyor. Bunların yayınladığı broşürde yaptıkları devrimci merkez tanımlaması tarihsel değildir. Günümüzde başını Sovyetler Birliği'nin çektiği dünya sosyalist sistemi vardır. Ve bu sistem devrim sürecinde belirleyici etkendir. Bu nedenle devrimci merkezin yer değiştirmesi bugün artık pratik anlamı olmayan bir hipotez, varsayımdır.

Günümüzde devrimci merkez artık zayıf halka kavramından ayrılmıştır. Devrimci merkez bu nedenle proleter hareketinin, proleter savaşımının en yüksek aşamaya ulaştığı yer değil, yeni bir toplum düzeninin, sosyalizmin, komünizmin kurulma sürecinin geliştiği sistem, Sovyetler Birliği'nin öncülüğündeki dünya sosyalist sistemidir.

Sosyalizmin dünya sosyalist sistemi olmasıyla Sovyetler Birliği'nin rolü, tek başına dünya devrimci hareketinin merkezi olduğu dönemden çok daha fazla artmıştır. Görüldüğü gibi parti düşmanı grubun Sovyetler Birliği'yle ilgili demagojik yaklaşımı iki noktada açığa çıkıyor. Birincisi günümüzde dünya devrimci merkezinin tek bir sosyalist ülke olmadığı, başında Sovyetler Birliği'nin olduğu dünya sosyalist sistemi olduğudur. İkincisi böylesi bir evrenin ortaya çıkmasıyla birlikte artık devrimci merkezin bir yerden bir başka yere kaymasından değil, sosyalist sistemin, yeni atılımlarla devrimci merkezin güçlenmesinden söz edilebilir. Parti düşmanlarının devrimci merkez tanımlaması da, bu merkezin yer değiştireceği varsayımı da yanlıştır ve zararlıdır.

Fedoseyev, Lenincіliğin Sosyalist Devrim Teorisi kitabının 294. sayfasında şöyle yazıyor: «Şimdi artık dünya devriminin ana ve esas temelini bir tek ülke değil, fakat bir dünya sisteminde ortak sınıf çıkarlarıyla birbirine bağlı birçok ülke oluşturuyor. Bu durum, sadece devrim güçlerinde nicelikçe bir büyümeyi ifade etmekle kalmıyor, aynı zamanda sınıfsal güçlerin uluslararası dağılımında nitelikçe ileri bir değişime de yol açıyor.» İşte parti düşmanı grup bu nitelikçe değişimi yadsıyor. Görüldüğü gibi dünya devrimci merkezi tek bir ülke değil de sosyalist sistem olduğuna göre, devrimci merkezin bir ülkeden başka bir ülkeye kayması söz konusu değildir. Ama eğer parti düşmanları Sovyetler Birliği'nin sosyalist sistemdeki öncü rolünün değişebileceği üzerine kehanette bulunmak istiyorlarsa bunlara şu sorular sorulmalıdır: Bugün hangi kapitalist ülke Sovyetler Birliği'nden köklü bir biçimde ileridedir? Hangi ülke bugün devrimini yapsa Sovyetler Birliği'nden çok daha ileri bir sosyalist toplum kurabilir? Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği bugün başlıca kapitalist ülkeleri her alanda geçmedi mi? Sovyetler Birliği en ileri kapitalist ülke Amerika Birleşik Devletleri'ni birçok alanda geride bırakmadı mı? Sovyet halkının yarım yüz yılı aşkın deneylerini, komünist insan tipinin gelişme süreçlerini hangi kapitalist ülke devrimini yaptığı zaman geçebilir? Dahası var günümüz sosyalist sisteminin gelişme yasaları (toplumsal, ekonomik, politik) tıpkı emperyalist ülkelerde olduğu gibi eşitsiz mi? Sosyalist ülkeler böyle kör yasalarla, eşitsiz gelişmelerle birbirlerini mi geçiyor, yoksa sosyalist ülkeler [illegible] entegrasyon süreci içinde sürekli olarak birbirlerine yakınlaşıp, bütünleşiyor mu? Bir sosyalist ülkenin ötekileri geride bırakma gibi milliyetçi amaçlar peşinde koşabileceği söyleniyor mu? Bu sav da Pekin hegemonyacılarının önlerine koydukları milliyetçi amacın ta kendisidir. Bunlar Sovyetler Birliği'ni geçmeyi parti kararı yaptılar. Geldikleri yer biliniyor. Günümüzde artık sosyalist dünya sistemi dünya devrimci sürecinin doğal merkezi olmuştur. Sovyetler Birliği Bilimler Akademisi üyesi Konstantinov'un başkanlığında bir kollektifin hazırladığı Marksist - Leninist Felsefenin Temelleri adlı yapıtta şöyle deniyor: «Rusya'da sosyalist list dünya sisteminin oluşmasıyla çağımızın bütün devrimci güçleri için doğal bir merkez oluşmuştur. Dünya devrimci hareketinin başında öteki bütün devrimci güçlere yol gösteren ve destek veren sosyalizm ülkeleri bulunuyor.»

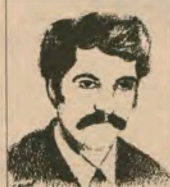
Parti düşmanı grup, devrimci merkez üzerine demagojik tezleriyle içinden çıkılmaz bir duruma düşmüştür. Bunlar birinci olarak sosyalist sistemin rolünü görmezlikten geliyorlar. İkincisi Sovyetler Birliği'nin elde ettiği başarıları, komünizmin kapitalizme kesin üstünlüğünü kanıtlamasını tartışma konusu yapmaya yelteniyorlar. Bu, sinsi bir anti-Sovyetizmdir. Uluslararası komünist hareket içinde uzun yıllar devrimci merkez sorunu oportünizme karşı savaşın baş yerini aldı. Komünistler Avrupa'yı merkez sayan görüşlere de, Asya Afrika ve Latin Amerika'yı merkez sayan görüşlere de kararlı bir biçimde karşı durdular. Merkezinde Sovyetler Birliği'nin olduğu dünya sosyalist sisteminin belirleyici rolünü vurguladılar. Bu sistemin dünya devrimci merkezi olduğunu kanıtladılar. Sorun böyle değerlendirilir.

CEPHE ORTAKLARI

Ali İhsan Özgür'ün Ölümünün Birinci Yılında

Talip Öztürk'ü Vurdular

Yandaki küpür iki başlıklı bir gazete gibi. Olmadığını iyi biliyorsunuz. Ama farketmiyor. Hatta maocu karşıdevrimcilerin paçavrası «Aydınlık»la üç başlıklı, tekelci basının Tercümanlarıyla pek çok başlıklı olabilirdi. Önemli olan şu: Gericilik ve faşizm güçleri, antikomünistler, her boydan ve soydan oportünistler, korkularına karşı, işçi sınıfına, O'nun öncü politik örgütüne karşı ortak bir saldırı yürütüyorlar. Çığlıklar birleşti. Çığlıklar, elbet değişik cephelerden, değişik biçimlerde geliyor. Ama saldırının özü değişmiyor. Değişmeyince de, çoğu zaman, biçimler tıpa tıp benzerlikler gösterebiliyor. Evet. «İşçinin Sesi» karşıdevrim sıralarında. Hergünlerle, «Aydınlık»larla ortak yayın yapıyor. Birinde pişiyor, diğerine «düşüyor». Ali İhsan Özgür'ümüzün katili MHP'li faşist Ayaydın, «İşçinin Sesi»ni koynunda [illegible]. Savcının yargıcın karşısına, elinde salladığı «İşçinin Sesi» ile çıkıyor. Faşist katiller, «İşçinin Sesi»ne sarılıyor. «İşçinin Sesi», aynı zamanda, Talibimizi, Ali İhsanımızı lekelemeye yelteniyor. Gözünü kırpmadan yalan söylüyor. Varmak istediği yer nedir, diye sormayacağız. Söylenecek sözün gerçekten kalmadığı anlar vardır. Adam, pılısını pırtısını toplayıp karşıdevrim saflarına geçmiş Türkeşlerle ele veriyor, antikomünizm çığlıklarına var gücüyle eşlik ediyor. Bu «döküntü»yü, hem işçi sınıfının hem burjuvazinin iyi değerlendirdiğine hiç kuşku yoktür.

İŞÇİ SINIFI SAVAŞIMIN BAŞINI ÇEKİYOR

Bolivya halkı faşizme geçit vermedi

Antifaşist eylem birliğinin gücü, Bolivya'daki son darbe girişimi sırasında kendini ortaya koydu. Eski diktatör Hügo Banzer'in faşist partisi dışında kalan, merkez-sağ örgütlerden Komünist Partisi'ne kadar, faşist bir rejime karşı çıkan tüm partilerin oluşturduğu eylem birliği yüzlerce şehit pahasına faşizme geçit vermedi.

Bu eylem birliğinin oluşmasında Bolivya Komünist Partisi çok büyük bir rol oynadı.

Bolivya'da belli başlı iki politik gruplaşma bulunuyor: Sol partiler ve yığın örgütlerinden oluşan Demokratik Halk Birliği (UDP) ve merkez ve merkez-sağ örgütlerden oluşan Ulusal Devrimci Hareket (MNR). Bunlar dışında bir de Hügo Banzer'in faşist partisi var. Bolivya Komünist Partisi, Nisan 1978'de UDP'nin oluşmasında önde gelen bir rol oynadı. Ülkenin güçlü sendika konferasyonu Bolivya İşçi Merkezi (COB) de UDP ile birlikte hareket ediyor. COB'un ünlü bir geleneği var. Dünyada en sık darbe yaşayan Bolivya'da, faşist rejimlerden hiçbiri COB'u denetim altına almayı başaramadı. UDP ise 1 Kasım 1979'da Albay Natusch'un darbe girişimi sırasında, MNR'yi de yanına çekerek antifaşist eylem birliğinin oluşturulmasında belirleyici rolü oynadı.

Darbe karşısında COB derhal genel grev ilan etti. Banzer'in partisi dışında tüm partiler darbeye karşı çıktılar. MNR içindeki partilerden Natusch'u destekleyen bazı parlamenterler çıktı. Ama bunlar hemen partilerinden atıldılar. Politik partilerin ve yığın örgütlerinin tümü biraraya gelerek antifaşist savunma komitesini kurdular ve aktif direnişe geçtiler. Parlamento bir toplantı yaparak gerekirse yeraltında çalışacağını, ama iktidarı devretmeyeceğini açıkladı ve öyle de yaptı. Natusch'un parlamento çalışmalarını yasaklayabildiği bir hafta boyunca değişik yerlerde toplandı. COB'un başı çektiği direniş eylemlerinde yüzlerce ölü verildi. Bu kararlılık orduyu da etkiledi. Birçok polis ve ordu birliği Natusch'u desteklemedi, bazıları ona karşı çarpıştı. Natusch uluslararası alanda da tam bir yalnızlığa düştü. (ancak Enver Sedat'tan destek gördüğünü belirtelim). Natusch sonunda geri çekilmeye zorlandı. Ama geçici devlet başkanlığını, kendisinin de katılacağı üç kişilik bir komisyonun yürütmesini istiyordu. UDP'nin bu isteğe gösterdiği muhalefet MNR'nin bazı ikircimlerini yok etti. Direniş komitesinin kararlı tutumu ordu içindeki yurtsever subayların baskısının artmasını sağladı ve ordunun üst kademeleri de Natusch'un çekilmesini istedi. Natusch destek sağlayacak hiçbir güç bulamadı ve geri çekildi. Seçimlerin de, daha önce belirlenen tarihte, Mayıs 1980'de yapılacağı açıklandı.

Direniş Komitesi amacına ulaşarak faşist darbe girişimini boşa çıkardı. Bu deney, antifaşist eylem birliğinin omurgasını işçi sınıfının oluşturduğunu bir kez daha ortaya koydu. İşçi sınıfının, faşizme karşı çıkan tüm toplumsal kesimleri çevresinde toplamaya yetenekli tek güç olduğunu, böyle bir eylem birliğinin, ordunun yurtsever kesimlerini harekete geçirdiğini gösterdi.

Bu deney ayrıca, emekçilerin çıkarlarını savunan bir yönetim kurulmadıkça faşist tehdidin ortadan kalkmayacağını gösteriyor. Natusch'un geri çekilmesinden sonra tekrar MNR'nin oluşturduğu hükümet, emekçi çıkarlarına ters tavır aldı, ordu içinden faşist unsurları kararlılıkla temizlemedi. Şimdi Bolivya'da yeni bir darbe söylentileri dolaşıyor.

Natusch'un faşist darbe girişimi boşa çıkarılırken, ödün denebilirse, bir tek noktada ödün verilmişti. Eski Devlet Başkanı Arze yerine Parlamento Başkanı Gueiler geçici devlet başkanlığına getirildi. Ancak bu kişilerin her ikisi de MNR üyesi. Yani politik iktidar, Natusch'un darbe girişiminden önce kimin elinde ise yine o politik gücün elinde kalıyor. Gueiler, yeni hükümeti kurarken UDP'nin program önerisini reddetti. Bu durumda UDP hükümete katılmayı reddetti. UDP aynı nedenle 1979 Ağustos'unda kurulan hükümete katılmayı da reddetmişti. Bu durumda Gueiler, yalnızca MNR'den oluşan bir hükümet kurdu. UDP, 1979 yılında başlayan demokratikleşmenin sürdürülmesi, ekonomik bunalıma karşı bir program uygulanması ve yükün emekçi halka yıkılmaması koşuluyla hükümeti destekleyeceğini açıkladı. Ancak Gueiler ekonomik sorunları IMF'nin yardımıyla «çözmeye» kalkarak yüzde 25 devalüasyon yaptı ve temel tüketim mallarına zam getirdi. COB, buna, 25 saatlik bir genel grevle karşılık verdi. Hükümetin genel grev den sonra COB'un hazırladığı bir istemler paketine yapıcı bir yaklaşımda bulunması olumlu bir durum yarattı. Çünkü ülkedeki faşist güçler son sıralarda faaliyetlerini artırmaya çalışıyorlar. Faşistlerin çeşitli yerlere düzenlediği baskınlara, mağaza yağmalama olaylarına sık sık rastlanıyor.

Bolivya Komünist Partisi Birinci Sekreteri Jorge Kölle, ordu içindeki bunalımın hâlâ sürdüğünü ve bunun da ülkedeki burjuva demokrasisi için sürekli istikrarsızlığa ve tehlikeye yol açtığını söylüyor.

Jorge Kolle, bugün Bolivya komünistlerinin savaşım merkezlerinde, halkın yaşam koşullarının iyileştirilmesi, bunalımın yükünün emekçi yığınlara yüklenmesinin engellenmesi bulunduğunu belirterek bu amaçla COB'un hazırladığı programı desteklediklerini açıkladı. Kolle, ayrıca, halkın Natusch'a karşı direnişi sırasında en önemli isteminin, Natusch'un geri çekilmesi ve 1980 seçimlerinin zamanında yapılması olduğunu söyleyerek, yığınları, ülkenin egemenliği için, açık antiemperyalist ve demokratik bir program için harekete geçireceklerini belirtiyor.

Sovyet halkı yüce Lenin'in 110. doğum yıldönümünü kutlamaya hazırlanıyor

«Yakında, Vladimir İlyiç Lenin'in 110'uncu doğum yıldönümünü kutlayacağız. Dev bir düşünür, gerçek bir halk lideri, ateşli bir devrimci, Komünist Partisi'nin ve dünyada ilk sosyalist devletin kurucusu olan Lenin, parlak ve destansı yaşamını büyük ve yüce bir davaya, proletaryanın ve tüm ezilmiş halkların toplumsal kurtuluşu uğrunda savaşım, heryerdeki emekçi halkların mutluluğu uğrunda savaşım davasına adadı.»

SBKP Merkez Komitesi'nin, 1980 yılında Lenin'in 110'uncu doğum yıldönümü kutlama hazırlıklarına ilişkin olarak aldığı karar böyle başlıyor.

SBKP MK, Lenin'in 110'uncu doğum yıldönümünün büyük, ulusal bir bayram şeklinde kutlanmasına ve Moskova'dan çalışma kollektiflerine kadar her yerde toplantılar yapılmasına karar verdi. Bütün Parti komitelerine, kutlamalara hazırlanmak üzere aktif politik ve örgütsel çalışmaya başlamaları ve çabalarını, 25. Parti Kongresi'nin ve Kasım 1979 Plenumunun kararlarını yerine getirmek, komünizm kuruculuğunun önde gelen sorunlarını ele almak ve anayurdun ekonomik ve savunma potansiyelini her yolla güçlendirmek konuları üzerine yoğunlaştırmaları önerildi.

SBKP Merkez Komitesinin bu konudaki karar sureti şöyle noktalanıyor.

«Yaşasın Lenincilik - devrimci savaşımın, komünizm kuruculuğunun ve barışın bayrağı!

«Büyük Lenin'in adı ve davası çağlar boyu yaşasın!

«Yaşasın, komünizmin kurucusu büyük Sovyet halkı!

«Yaşasın Leninci SBKP!»

Ülkemizin antiemperyalist güçleri İran halkının yanındadır

İran devrim konseyi, İran'a karşı emperyalistlerin çıkarlarını savunan Türkiye hükümeti diplomatlarının ailelerinin ülkeyi terketmelerini istedi. Bunun üzerine Demirel hükümeti İran'a bir nota verdi. Ardından Türkiye ile İran arasındaki politik, diplomatik ve ekonomik ilişkiler donanma noktasına geldi. Bu gelişme, Demirel hükümetinin NATO'cu, Amerikancı niteliğinin yeni bir kanıtı oldu. Bu olay, işbirlikçi tekelci burjuvazinin Ortadoğu'da emperyalizmin jandarması olma yolunda yeni bir adımını oluşturuyor.

Bu gelişme, tam da, ABD'nin İran'la kesin bir çatışmaya girmeye hazırlandığı bir sıraya rastlıyor. ABD Başkanı Carter İran'a karşı ekonomik ve askersel müdahalelerde bulunulacağını açıkça söyledi. Bunların hazırlıkları hızla sürdürülüyor. Amerikan basını ve Kongresi, askersel bir müdahalenin psikolojik ortamını hazırlıyor.

ABD, İran devrimini boğmak umuduyla yapacağı müdahalelerin gerekçesi olarak rehin alınan Amerikalıları gösteriyor, bu davranışın uluslararası hukukun çiğnenmesi olduğunu söylüyor. Ama bu durum, ABD'ye, İran'a müdahale ederek uluslararası hukuku, tamir edilemez sonuçlara yol açacak şekilde çiğneme hakkı da vermez. Sonra Amerika İran'ın uluslararası hukuku çiğnemesinden nasıl yakınabilir? Musaddık'ı devirerek kanlı şah rejimini kuran, sonra da, İran halkından kaçan suçlu şahı ve İran'dan kaçırdığı paraları topraklarına kabul eden ABD değil mi?

Amerikancı Demirel hükümeti, ABD'nin İran'a karşı aldığı gerek ekonomik gerekse askersel müdahale önlemlerinde açıkça onun yanında saf tutuyor. NATO'nun Brüksel toplantısında İran'a ekonomik ambargo uygulanması kararını Türkiye hükümeti de onayladı. ABD'nin bastırdığı sahte İran paraları Türkiye üzerinden İran'a aktarılıyor. Yine NATO'nun, Türkiye temsilcisinin de onayladığı nükleer savaş planları, sosyalist ülkelere olduğu kadar Ortadoğu'ya da yönelik. Amerikancı Demirel hükümeti, NATO'nun gelecek toplantısının Türkiye'de yapılmasını isteyerek komşularını açıkça tehdit ediyor. Bunlarla yetinilmeyip topraklarımızdaki Amerikan üsleri İran'a karşı alarma geçirildi, İncirlik üssünde askersel hazırlıklar başladı. ABD emperyalizmi dişlerini iyice gösterdi.

Ama Amerika ektiğini biçiyor, tehdit ve provokasyonlarına karşı bir dizi Ortadoğu ülkesinde anti - Amerikan patlamalar oldu. Türkiye'de de işbirlikçi tekelci burjuvazi, dinsel inançlı kimselerin bu patlamalardan etkilenmesinden korkuyor. Faşistlerin MSP yanlısı Akıncılara kanlı saldırılarda bulunması bunu kanıtlıyor. Dine bağlı yurttaşların antiemperyalist çıkışları, onların İran devrimiyle dayanışmaları terörle kırılmaya çalışıyor.

İran halkı, dünya barış ve ilerleme güçlerini dün olduğu gibi bugün de yanında buluyor. Bunların başında, Sovyetler Birliği, İran'a müdahaleye karşı çıkan tutumunu koruyor. Ülkemizde de komünistler, sosyalistler, dine bağlı çevreler, tüm yurtseverler, emperyalizmin, NATO'cuların dayatmalarına, askersel saldırı tehditlerine karşı İran halkıyla, İran yurtsever güçleriyle dayanışma temelinde, ülkemizin emperyalizmin bu komşu ülkeye karşı saldırı ve serüvenci planlarına alet olmasına karşı çıkma temelinde birleşiyorlar.

1980'de askersel yumuşama için yığın eylemlerine!..

Barış güçlerini bağrında toplayan Dünya Barış Konseyi, 1980 yılının, askersel yumuşama uğrunda yığın eylemleri yılına dönüştürülmesi çağrısında bulundu. Dünya Barış Konseyi Başkanlık Bürosu Helsinki'de yaptığı olağanüstü toplantısında, NATO'nun yeni ölüm füzeleri planının engellenmesini, NATO'nun silahlanmayı yeniden körüklemesinin önüne geçilmesini, silahlanmanın değil silahsızlanmanın sağlanmasını istedi.

NATO, sosyalist ülkelere, özellikle Sovyetler Birliği'ne yeni bir silahlanma dönemi dayatıyor. Brüksel'de alınan karar bunu açıkça ortaya koydu. Sovyetler Birliği'nin barışçı önerilerine, dünya halklarının protestolarına ve hatta NATO üyesi bazı ülkelerin hükümetlerinin karşı çıkmalarına rağmen Amerika'nın yeni ölüm füzelerinin Batı Avrupa'ya yerleştirilmesi planı onaylandı. NATO böylece, silahlanma yarışında yeni bir dönem başlamasının tüm sorumluluğunu üstünde taşıyor.

NATO'nun Brüksel toplantısında, bir de Avrupa'da nükleer silahların kısıtlanması üzerine görüşme yapılması için Sovyetler Birliği'ne öneri götürülmesi kararlaştırıldı. Bu manevranın amacı açık: NATO, yeni füzelerle avantajlı bir duruma geçtikten sonra bunu görüşmelerde «koz» olarak kullanmak istiyor. Ancak NATO, yeni füzelerle, sosyalist ülkelerin kabul edemeyeceği bir eşitsizlik yaratarak böyle bir görüşmenin temelini de yıkmış bulunuyor. NATO'nun kararından önce, böyle bir görüşme için zorunlu olan eşitlik Avrupa'da mevcut bulunuyordu. Leonid Brejnev'in önerileri de bu temele dayanıyordu. NATO bu önerileri cevapsız bırakarak Batı Avrupa'yı ABD'nin nükleer hareket alanına çevirecek bir karar aldı. Bu kararın gerek dünyada, gerekse Avrupa'da uluslararası havayı kötüleştireceğinden, barış ve yumuşama sürecini tehlikeye atacağından kuşku yok. Bunun farkında olan Batı Avrupa'lı bazı hükümetler NATO'nun planlarına karşı çıktıklarında ABD, Federal Almanya ve İngiltere'nin akıl almaz politik ve ekonomik baskılarıyla karşılaştılar. Bu gelişme, sonuçta, NATO içindeki çatlağın büyümesine yol açtı.

Pentagon ve NATO şeflerinin yeni ölüm füzeleri planına karşı dünya barış güçleri savaşımı yoğunlaştırma kararı aldı. Sosyalist ülkeler, Sovyetler Birliği, NATO'nun dünya barışını tehdit eden girişimine seyirci kalmayacaklarını açıkladılar. Başını uluslararası komünist ve işçi sınıfı hareketinin çektiği dünya barış güçleri emperyalizmin, gelmiş geçmiş en büyük silahlanma girişimlerinden biri olan bu yeni füze planı karşısında saflarını sıklaştırıyor. Brüksel'de düzenlenen uluslararası çaptaki barış mitingi, bu mitinge çok çeşitli politik ve toplumsal hareketlerden katılımın sağlanmış olması bunu gösteriyor. Avrupa'daki çeşitli sosyal-demokrat partiler füzeler konusunda tutarsız tavırlar almışlardı; ama bu miting, barış savaşımının, komünistlerle sosyalistler ve sosyal-demokratlar arasında eylembirliği için sağlam bir temel oluşturabileceğini somutça ortaya koydu.

Türkiye işçi sınıfı, barış ve demokrasi güçleri bu uluslararası kampanyaya en aktif şekilde katıldı, katılıyor. Brüksel mitingine yığınsal bir temsilci grubu gönderen Türkiye işçi sınıfı, dünya barışı uğrundaki savaşımı, NATO'nun ölüm füzeleri planını onaylayan Amerikancı[?] leştiriyor. Türkiye işbirlikçi tekelci burjuvazinin NATO'culuk politikası, Amerikan emperyalistlerine, ülkemize askersel müdahalede bulunma olanağı veren anlaşmalar imzalamaya kadar varılmıştır. Amerikan emperyalizminin ve NATO'nun ülkemizde kurduğu üsler, atom harmanları ülkemizi bir atış rampası durumuna getirmiştir. Bu durum yalnızca komşu ülkeleri, halkları değil, ülkemizin, halkımızın güvenliğini de tehlikeye sokuyor. Amerikancı Demirel hükümeti bu tehlikeleri daha da artırıyor; Türkiye'yi, NATO'nun güneydoğu kanadını güçlendirme girişimleri bu hükümetle birlikte daha da yoğunlaştı. NATO, Türkiye ile Yunanistan arasındaki sorunları, Kıbrıs sorununu kötürümleştirmeye çalışıyor, savaş kışkırtıcılığı yapıyor. Kıbrıs'ta NATO'cu bir çözüm dayatıyor. Her iki ülkenin gerici güçleri de bu politikaya el uzatarak şovenizmi, militarizmi körüklüyorlar, bu ortamdan yararlanarak kendi ülkelerinde demokrasi güçlerini susturmaya çalışıyorlar. Amerikancı, sıkıyönetimci Demirel hükümeti bu gelişmelerden yararlanarak bir baskı rejimi kurmaya çabalıyor. Bu durum, ülkemizde barış savaşımının daha da genişlemesini zorunlu kılıyor.

Bütün bu sorunların, ikili anlaşmaların, son NATO kararlarının parlamentoya getirilmesi, gizli kalan yönlerinin açıklanması için yurtsever parlamenterler, girişimde bulunurken CHP yöneticileri susuyor. Ecevit'in kendisi, Sovyetler Birliği'nin yeni barışçı girişimlerine büyük değer verdiğini söylememiş miydi? İşçi sınıfı, emekçi halkımız, barış ve demokrasi güçleri bu anlaşmaların parlamentoya getirilmesini, içyüzünün açıklanmasını, bölge barışını tehdit eden bu kölelik anlaşmalarının yırtılmasını istiyor.

İşçi sınıfı, barış savaşımını, barış davasına karşı çıkan sağ ve «sol» oportunizme, savaş kışkırtıcılığı yapan maoculuğa karşı savaşımdan ayırmıyor.

Sağ oportunistler barış davasına, reel sosyalizme karşı açıkça tavır almasalar da pratikte barışa düşman güçlerin saflarına düşüyorlar. Goşist gruplar, savaşları devrimin kaynağı sayarak barış savaşımını ve bu temelde eylembirliğini yadsıyorlar. İngiltere'deki «anti-TKP» grup gibi utangaç goşistler ise barış savaşımına açıktan karşı çıkamıyorlar, ama bu savaşımla tüm bağlarını koparıyorlar; bunlar, barış savaşımının sosyalist ülkelerin barış içinde yanyana yaşama politikasının Türkiye'deki devrimci sürece etkilerinden yarım ağızla söz ediyorlar.

Barış savaşımı, Amerika'nın, NATO'nun ölüm füzelerine karşı savaşım yükseliyor; emperyalist saldırganlığa, şovenizme, ırkçılığa vura vura yükseliyor. Uluslararası komünist ve işçi sınıfı hareketi bu savaşımı her türlü milliyetçiliğe, sağ ve «sol» oportunizme, maoculuğa karşı savaşımdan ayırmıyor. Dimitrov, «Sovyetler Birliği'ne karşı tavır proletarya enternasyonalizminin denek taşıdır» der. Barış savaşımının belkemiğini oluşturan komünist hareket, herkesten önce Sovyetler Birliği'ni tehdit eden yeni Amerikan füzelerine karşı Sovyet ülkesi ile enternasyonalist dayanışmayı güçlendiriyor. Sovyet ülkesine yönelik nükleer yıkım tehditlerine, onu silahlanmaya zorlayarak ekonomisini sabote etmeyi amaçlayan sinsi planlara karşı savaşımı yükseltiyor, dünya barışının kalesi, onun güvencesi Sovyetler Birliği'yle dayanışma görevini yerine getiriyor.

Uluslararası komünist ve işçi sınıfı hareketi temelinde yükselen dünya barış hareketi, Pentagon ve NATO şeflerinin dünya halklarına meydan okuyan yeni silahlanma girişimi karşısında yeni bir kampanya açtı. Özellikle 1980 yılını askersel yumuşama uğrunda yığınsal eylemler yılına dönüştürmeye, bu eylemleri, uluslararası dayanışma tabanına oturtmaya karar verdi. Haydi 1980'de askersel yumuşama için yığın eylemlerine!

KISA...KISA...

- SBKP MK GENEL SEKRETERİ İLE JAPONYA KP MK PREZİDYUM BAŞKANI Miyamoto arasında yapılan görüşmelerin dostluk havası içinde geçtiği ve iki Parti'nin ele alınan bütün konularda görüş birliği içinde oldukları açıklandı.
- KÜBA KOMÜNİST PARTİSİ Merkez Komitesi'nin 9'uncu Plenumu yapıldı. Plenumda 1980 sonunda yapılacak olan 2'nci Parti Kongresi ele alındı. Plenum, yerel örgüt kongreleri ve delege seçimlerinin hazırlıkları üzerinde durdu. Plenumda ayrıca yığın haberleşme organları aracılığıyla eleştiri üzerine bir karar onaylandı. Plenum, Küba'nın ekonomik durumu üzerine hazırlanan raporu da onayladı.
- ALMAN KOMÜNİST PARTİSİ PLENUMU NATO'nun yeni ölüm füzelerini Batı Avrupa'ya yerleştirme kararına karşı savaşımın yoğunlaştırılmasını ve emekçilerin yaşam düzeyinin yükseltilmesi uğrundaki savaşıma hız verilmesini kararlaştırdı. AKP ayrıca geniş bir üye kampanyası açma kararı aldı.
- KOMÜNİST VE İŞÇİ PARTİLERİ KONFERANSI YAPILDI. Sosyalist ülkeler ve aralarında Türkiye'nin de bulunduğu tüm Avrupa ülkeleri komünist ve işçi partileri temsilcilerinin katıldığı konferansta komünistler ile sosyal-demokratlar arasındaki ilişkilerle ilgili güncel sorunlar ele alındı. Macaristan'da yapılan Konferansta söz alan konuşmacılar, Komünist Partilerinin, barış, güvenlik ve karşılıklı yarara dayanan işbirliğinin daha da geliştirilmesi yönünde sosyal-demokratlarla daha sıkı bir işbirliğinden yana olduklarını önemle vurguladılar.
- HİNDİSTAN KOMÜNİST PARTİSİ, Ocak ayındaki seçimler için, tüm sol güçlerin ortak platformu niteliğinde bir program açıkladı. Programda, sol güçlerin birliği için var güçle çalışılacağı belirtiliyor. Program, seçmen yaşının 18'e indirilmesi, seçilen saylavların seçmenler tarafından geri çağırılabilmesi, sıkıyönetim ilanına olanak veren Anayasa maddesinin değiştirilmesi gibi politik önlemler öneriyor. Ekonomik önlemler arasında; devlet sektörünün genişletilmesi, toprak reformunun bir an önce yaşama geçirilmesi ve halk komiteleri kurularak fazla toprakların topraksız köylülere dağıtılması gibi maddeler bulunuyor. Ayrıca, ulusal ve dinsel azınlıkların, gençliğin ve kadınların çıkarlarının korunması öngörülüyor. Program dış politika alanında ise Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerle dostluk ve işbirliğinin geliştirilmesini öngörüyor ve silahsızlanma uğrunda ve ABD'nin Hint Okyanusu'ndaki askersel gücünü artırmasına karşı etkin politik ve diplomatik adımlar atılmasını zorunlu görüyor.
- BANGLADEŞ KOMÜNİST PARTİSİ'nin haftalık yayın organı «Ekota» (Birlik), Bangladeş'in Başkenti Dakka'da tekrar yayına başladı. Hükümet Ekota'yı 1975'te yasaklamıştı. Gazetenin tekrar çıkan ilk sayısının başyazısında, Ekota'nın tekrar yayına başlamasının, ülkenin demokrasi güçleri için önemli bir utku olduğu belirtildi.

Devrimci KÜBA 22 yaşına bastı

Batı yarımküresindeki ilk sosyalist devletin doğmasını sağlayan Küba devrimi 1 Ocak'ta 21. yılını doldurdu. Sosyalizm kuruculuğuna son derece zor koşullar altında başlayan Küba halkı, kendi yaratıcı çalışması ve sosyalist sistemin ve dünya ilerici güçlerinin desteğiyle tüm engelleri aşıyor. Batı yarımküresinde işsizliğin, yoksulluğun, açlığın, cehaletin bulunmadığı tek ülke olan Küba, tutarlı, aktif antiemperyalist, enternasyonalist politikasıyla dünya halklarının derin sevgisini kazandı. Bağlantısızlar hareketinin dönem başkanlığını yürüten sosyalist Küba, bağlantısızlık politikasına sınıfsal bir yaklaşım yapıyor. Küba Anayasası, Küba'nın bağımsızlığının ve gelişiminin temel öğelerinden birinin, dünya sosyalist topluluğu üyeliği olduğunu belirtiyor. Fidel'in Küba'sı, geleceğin ilerlemeye, halklar arasında dostluğa ait olduğuna inanarak dünya barış ve sosyalizm güçleri arasındaki onurlu yerini alıyor.

LENİNCİ PARTİ: proleteryanın güçlü silahı

Proletaryanın günlük savaşımını örgütleyecek, bu savaşımı erk için savaşım kanallarına akıtacak, bu hedef etrafında onun öteki emekçi yığınlarla bağlaşıklık kurmasını sağlayacak bir örgütü, partisi olmadıkça, proleterya ne kendisini, ne de öteki emekçi yığınları kurtarabilir. Proletaryanın partisinden başka silahı yoktur. İşte bundan ötürüdür ki, burjuvazi saldırısının sivri ucunu hep komünist partisine, komünistlere yöneltegelmiştir.

Burjuvazi TKP'ye daha ilk kurulduğu günden saldırmaya başladı ve 60 yıldır bu saldırıların ardı, arkası hiç kesilmedi. Bugün de sürüyor. Komünistler faşist katil sürülerinin saldırılarına, kurşunlarına, 141-142'lere, yargılamalara, tutuklamalara, işkencelere, ağır hapis cezalarına göğüs geriyorlar...

Ama burjuvazinin komünist partisine saldırısı bundan ibaret değildir. Burjuvazi, faşist sürülerle, kanla, kurşunla, işkenceyle, tutuklamayla, zindanla yapamadığını, partinin ideolojisine, Marksizm - Leninizme, Leninci parti normlarına saldırmakla, böylece partiyi hem ideolojik, hem de örgütsel bakımdan zayıflatmaya yeltenerek yapmaya çalışıyor. O, zora dayanan saldırısı için gizli-açık polisi, alan provakatörleri, savcıları, mahkemeleri, faşist çeteleri kullanıyor. Sinsi saldırısı için ise, sağlı sollu oportünist akımlardan yararlanıyor. İşte bunun için burjuvaziye karşı savaş, sağ ve «sol» oportünizme karşı savaştan ayrılmıyor.

«ELEŞTİRİ ÖZGÜRLÜĞÜ»

Komünist partilerin programlarının, tüzüklerinin, tüm etkinliklerinin temeli Marksizm-Leninizm'dir. Partinin ideolojik birliği Marksizm - Leninizmin temel ilkeleri üzerindeki birliğidir. Partinin politik birliğini sağlayan program da, örgütsel birliğini sağlayan tüzük de bu temele dayanır. Partide bu ideolojik birlik sağlanmadıkça, politik ve örgütsel birlik de, parti disiplinini de sağlanamaz. Bu yüzden burjuvazinin Marksizm - Leninizm'e saldırması, onu sulandırmaya, bulandırmaya çalışması boşuna değildir.

Ama Marksizm - Leninizme yöneltilen kaba saldırılar işçi sınıfını, emekçi yığınları peşinden sürükleyemiyor. Burjuvazi dünyanın her yerinde daha ince yöntemlere başvuruyor. Bir yandan üniversitelerde «markslog-lar» yetiştiriyor, bunları Marksist görünüp marksizmi çarpıtmakla görevlendiriyor. Öte yandan oportünist akımlar aracılığıyla bu çarpıtmaları işçi sınıfı hareketinin içine taşıttırıyor. Burjuvazinin bu ajanları «artık eskidi» dedikleri Marksizm - Leninizmi geliştirmek gerekçeşiyle onu «eleştirmeye» kalkıyorlar; burjuvazinin desteğinde komünist partilerin içinde Marsizm - Leninizmi «eleştirme özgürlüğü» istiyorlar.

«Eleştiri özgürlüğü» maskesi altında Marksizme saldırma girişimi yeni değildir. Daha 20. yüzyılın başlarında Bernştein ve yandaşları Marksizmi «eskimiş» ilan ettiler ve onu «eleştirme özgür lugu» istediler, Marksizme karşı bayrak açtılar. Lenin Bernştein'cıların ve bunların Rusya'daki uzantılarının savundukları «eleştiri özgürlüğü»nün oportünist bir eğilim özgürlüğü, partileri demokratik bir reform partisine dönüştürme özgürlüğü sosyalizme burjuva düşüncelerini ve burjuva unsurlarını sokma özgürlüğü anlamına geldiğini ortaya koydu.

Günümüzde de sağ revizyonizm, aynı savlarla Marksizm - Leninizmin salt geri kalmış ülkeler için geçerli olduğunu iddia ederek onun evrenselliğini yadsıyor. Başta proletarya diktatörlüğü ve proletarya enternasyonalizmi olmak üzere kapitalizmden sosyalizme geçişin evrensel yasallıklarını reddediyor. Komünist partilerin çatısı altında bütün bu oportünist görüşlere özgürlük istiyor. Partinin tek bir ideolojisi olamayacağını, parti çatısı altında birbirinden farklı pek çok kanadın bulunabileceğini savunuyor. Komünist partilerin ideolojik birliğine saldırıyor, ideolojik çoğulculuğu (Pluralizmi) savunuyor. Komünist partileri tek bir ideolojik temele, Marksizm-Leninizme dayanmasını antidemokratik ilan ediyor.

Türkiye'de de burjuva basınından bu revizyonist akıma geniş yer ayrılması, propagandasının yapılması, bu akımı yaymakla Aybar'ın gövelendirilmesi rastlantı değildir. Ama «eleştiri özgürlüğü» maskesi altında Marksizm - Leninizme, sosyalist sisteme, SBKP'ye, dünya komünist hareketine yönelen saldırılar salt bu revizyonist akımın tekelinde değildir. Kendilerine «devrimci» «sosyalist», «Marksist-Leninist» gibi adlar yakıştıran anarşist, serüvenci, sözde sol partiler, gruplar, akımlar da varlık nedenlerini antisovyetizme, antikomünizme, komünist partisi düşmanlığına dayandırıyorlar. Sağ revizyonizm nasıl Marks'ı Lenin'e karşı çıkartmaya yelteniyorsa, bu akımlar da Lenin'i günümüzün komünist hareketinin, onun günümüz koşullarında daha zenginleştirdiği teorisinin ve pratiğin karşısına koymaya yelteniyorlar. Sağ revizyonistler gibi, sosyalist ülkelerin sosyalist olmadıklarını iddia ediyorlar; antisovyetizm, antikomünizm ve milliyetçilik temeli üzerinde sağ revizyonizmle elele veriyorlar, ortak bir cephe oluşturuyorlar.

FRAKSİYONCULUK

Marksizm - Leninizme karşı ve partinin bu temel üzerinde yükselen programına, politikasına karşı «eleştiri özgürlüğü» yaygarasının örgütsel plandaki yansıması fraksiyonculuktur. «Eleştiri özgürlüğü» savunucularının, aynı zamanda parti içinde parti çizgisine düşman platformlara sahip fraksiyonların varlığını da savunuyorlar, böylesi fraksiyonlara izin vermeyen Leninci parti tüzüklerini «antidemokratik» ilan ediyorlar.

Lenin, **Bir Adım İleri, İki Adım Geri** adlı yapıtında, program ve taktikler konusunda birliğin sağlanmış olmasının gerekli ama tek başına yeterli olmadığını söyler. Partinin birliği için, partinin merkezileşmesi için ayrıca örgütsel birliğin, yani bir tüzüğün, bir örgütsel yapının zorunluğunu vurgular. Leninci partinin örgütsel temeli nedir?

Leninci partinin örgütsel yapısının temel ilkesi demokratik santralizmdir. Demokratik santralizm, aşağıdan yukarı bütün yönetim organlarının seçimle görev almaları, kendi parti örgütleri ve üst organlar önünde hesap vermeleri, sıkı disiplin, azınlığın çoğunluğa, her parti üyesinin bulunduğu örgüte, zincirleme alt örgütlerin üst örgütlere, bütün parti örgütlerinin, kongreler arası Merkez Komitesi'ne bağlı olması demektir. Parti de çoğunluğu Kongre, onun yapılamadığı koşullarda Konferans temsil eder. Partinin programını, tüzüğünü, politikasını, stratejik, taktik, örgütsel yolunu bu en üst organ belirler. Kongre'nin Konferansın kararları ve seçtiği organlar partideki çogunluğun kararları ve organlarıdır. Kongreler arasında parti çoğunluğunu Kongre'nin seçtiği Merkez Komitesi temsil eder.

Lenin, partinin yapısında santralizmin güçlendirilmesine büyük önem vermiştir. Demokratiklik ilkesinin ise salt seçime indirgenemeyeceğini, illegal çalışan bir partinin böylesi tehlikeli oyuncakla oynayamayacağını, böylesi bir lükse saplanamayacağını belirtmiştir. Demokratik santralizm ilkesi, demokrasi ile disiplini, örgütlerin girişkenliğiyle merkeze bağlılığını organik olarak bağdaştırır. Bir komünist partisi için önemli olan ideolojik birliktir. Bu, temel konularda görüş ayrılığının bulunmaması demektir. Çünkü üyeler için bilinçli disiplin söz konusudur. Komünist partisine giren herkes özgürce bir ideolojik seçim yapar ve davranışlarını tüzüğe tabi kılar. Parti ise bununla yetinmez. İdeolojik birliği böylelikle örgütsel birliği güçlendirir. Bu durum, her komüniste, parti içi sorunlara aktif katılımını sağlayacak geniş bir demokratik ortam sağlar.

Bu nedenle kongre, konferans kararlarına ters düşen, tüzüğü - programı yadsıyan fraksiyonların varlığına kesinlikle izin verilmez. Partiyi bir küçük burjuva tartışma kulübü olmaktan koruyan, onu tek bir yumruk yapan, partide en tepeden en alta kadar görüşlerin ifade edilmesini ve irade, eylem birliğini sağlayarak partiyi proletaryanın elinde yenilmez bir silah yapan örgütsel temel, işte böylesi bir Leninci demokratik santralizmdir.

İşte bir yandan burjuvazi, öte yandan «eleştiri özgürlüğü» şampiyonları bu Leninci parti öğretisine saldırıyorlar. Onu antidemokratiklikle, despotlukla, buyrukçulukla suçluyorlar. Leninci partinin zoraki bir birlik değil, proletaryanın en ileri unsurlarının gönüllü birliği olduğu gerçeğini, bir karara varılana dek bütün üyelerin kendi örgütlerinde görüşlerini özgürce ortaya koydukları gerçeğini

FRAKSİYONCULUK ÜSTÜNE

Yeni türden partinin, Bolşevik partisinin başlangıcı RSDİP'nin 2. Kongresine dayanır. Burada Lenin, tüzük ilkeleri üstüne menşeviklerle kıyasıya çatıştı. Her tür oportüniste açık, küçük burjuva tartışma kulübü modeline karşı, proletaryanın tarihsel görevini yerine getirebilmesi için devrimci öncünün çelik disiplinli savaşkanlığı ilkesini savundu. Ama Leninci yeni türden parti öğretisinin biçimlenmesi, geliştirilmesi ve uygulanması birden değil, uzun bir süreç içinde oldu.

Belirli bir dönemde, Lenin, oportunist akımla aynı örgütsel çatı altında bir tür eylem birliği politikası izledi. Bu özel tarihsel durumu Lenin şöyle belirliyor. **«Bolşevizm, bizde partinin Bolşevik fraksiyonu olarak temsil ediliyor. Ama fraksiyon parti değildir. Parti içinde bir sıra değişik renkler bulunabilir, bunların en aşırıları birbirine taban tabana ters düşebilir. Alman partisinde Kautsky'nin belirgin devrimci kanadı yanısıra Bernstein'in onulmaz revizyonist kanadı var, Oysa bu, bir fraksiyonda olamaz. Parti içinde fraksiyon, belirli bir yönde partiyi etkilemek ve kendi ilkelerini olabildiğince net bir biçimde gerçekleştirmek için kurulmuş, görüş birliğindeki kimselerin bir grubudur. Bu nedenle de gerçekten görüş birliğinde olmaları zorunludur. Parti birliğine ve fraksiyon birliğine yönelik bu istemlerin ayrılığını herkes kavramalıdır.»** (c. 19, s. 6)

Prag Konferansı'nda, oportünistlerin partiden atılmasıyla partinin disiplini ve savaşkanlığı niteliksel yeni bir aşamaya yükseldi. **«Fraksiyon varlığı belirli bir tarihsel dönemde sosyal demokrat partinin en önemli özelliğiydi. Hangi dönemde? 1903 - 1911 arasında. Parti o zaman bütünseldi, bölünme yoktu ama fraksiyonlar vardı, gerçekte bütünsel partide iki fraksiyon gerçekte iki ayrı örgüt vardı.»** (c. 25, s. 196) **«1912'den sonra, iki yılı aşkın bir zamandan beri** Rusya'da örgütlü Marksistler arasında fraksiyonlar yoktur, bütünsel örgütlerde bütünsel konferans ve kongrelerde taktik üstüne kavgalar yoktur artık.» (c. 25, s. 187)

Ama Lenin o dönemde henüz fraksiyonculuğun kalıntılarının ortadan kalkmadığını söylüyor. **«Sözde fraksiyoncu olmayan Troçki, Rusya işçi hareketini biraz olsun bilen herkes için «Troçki fraksiyonu»nun temsilcisidir. Burada fraksiyonculuk vardır, çünkü fraksiyon varlığının iki temel özelliği görülüyor: 1. Birliği ad olarak tanımak, 2. Gerçekte kendini grup biçiminde ayırmak.»** (c. 25, s. 189.)

Lenin, Bolşevik Partisi'nin birliğini, savaş gücünü devrimci temelde sürekli pekiştirdi, yeni türden parti ilkelerini geliştirdi. 2. Kongre'den 18 yıl sonra RKP (B)'nin 10. Kongresinde parti üyeliğiyle fraksiyonculuğun kesinlikle uyuşmazlığı kararı alındı. 10. Kongre öncesi sendikalar sorununda MK, Troçki'nin açtırmak istediği tartışmayı onaylamadı. Ama MK üyesi Troçki parti disiplinini çiğneyerek MK'daki görüş ayrılıklarını kamuoyuna açıklayan bir broşür yayınladı. Kendi ve kendisini destekleyen bir grup adına MK'nin politikasını eleştirdi, partiye bu tartışmayı dayattı. Lenin'in görüşüne göre bu adım, **«devrimci amaca uygunluk açısından, yanlışı son derece büyütmek, yanlış bir platform temelinde bir fraksiyon oluşturmak»** demekti (c. 42, s. 237) Ama Lenin, değil açık bir tartışma, parti içi geniş bir tartışmayı bile zararlı gördü. **«Bu görüş ayrılıklarının geniş bir parti tartışmasında ve kongrede ele alınması büyük bir yanlıştır. Politik bir yanlıştır»** (c. 42, s. 225) Lenin, 10. Kongre'de okuduğu MK raporunda şöyle diyordu: **«Benim görüşüme göre böyle bir lüks gerçekten yersizdi, bu tartışmaya izin vermekle kuşkusuz bir yanlış yaptık, bu tartışmayla objektif nedenlerle ön planda olamayacak olan bir soruyu ön plana çıkardık.»** (c. 43, s. 15) Ama Lenin, **«Her kötünün iyi bir yanı da vardır»** sözünü hatırlatır: **«Parti kendini Oktobr devriminden sonra unuttuğumuz anlamında yeni olan hastalığa - fraksiyonculuğa karşı savaşta eğitiyor ve çelikleştiriyor.»** (c. 42, s. 302)

10. Kongre'de Lenin, fraksiyonculuğun belirtilerini şöyle tanımladı: **«Özel platformu olan ve belirli bir derecede kendi içine kapanma ve kendi grup disiplinini kurma çabası gösteren grupların ortaya çıkması.»** (c. 43, s. 89) Bolşevik Partisi, Lenin'in önerisiyle birlik ve bütünlüğünü, ideolojik sağlamlığını, sıralarının çelik disiplinini sağlamak için fraksiyonculuğun yok edilmesi zorunluğunu karar altına aldı, **«Tüm sınıf bilinçli işçilerin hangi biçimde olursa olsun, fraksiyonculuğun zararlı ve izin verilemez olduğunun bilincine varmaları gerekir. Çünkü fraksiyonculuk, çeşitli grupların temsilcileri parti birliğini koruma yolunda en iyi niyetleri taşısalar bile, pratikte kaçınılmaz olarak ortak çalışmayı engeller.» n rak ortak çalışmayı engeller.»** (c. 43, s. 89)

«Parti içinde ve Sovyet çalışmasında sıkı bir disiplin sağlamak ve her türlü fraksiyonculuğun kökünü kazımak, en yüksek birliği gerçekleştirmek için Kongre, Merkez Komitesine disiplinin bozulduğu, fraksiyonculuğun canlandığı, ya da buna yer verildiği durumlarda, partiden atmaya kadar tüm parti cezalarını uygulama, Merkez Komitesi üyelerini de aday üyeliğe indirme ve hatta en son önlem olarak da partiden atma yöntemlerine başvurma yetkisini veriyor.» (c. 43, s. 92).

Bütün bu kararlar, parti disiplini konusunda Komintern'in belgelerini, uluslararası komünist hareketin örgütsel ilkelerini etkiledi. Yeni türden Leninci partilerin gelişme sürecini hızlandırdı.

örtbas etmeye yelteniyorlar. Oportünistler komünist partileri içinde kendi oportünistliklerine «özgürlük» istiyorlar. Burjuvazi de o ünlü sahte «demokrasi» havariliği ile oportünistlerin bu çığlıklarına vargücüyle arka çıkıyor.

ESKİ HAMAMA YENİ TELLAK

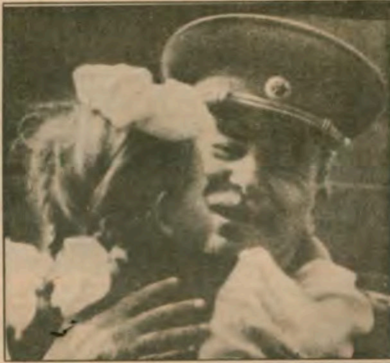
Şimdi burjuvazinin desteğindeki «eleştiri özgürlüğü» korosuna İşçinin Sesi de katılıyor. Bütün «sol» oportünist, goşist akimlar gibi, **İşçinin Sesi de Lenin'i** başta SBKP olmak üzere tüm dünya komünist hareketinin, onun deneyiminin, tezlerinin karşısına koymaya çalışıyor. Dimitrof'a, Komüntern'in 7. Kongresine, dünya komünist ve işçi partilerinin 1957, 1960, ve 1969 toplantılarının belgelerine saldırıyor. Lenin'den yaptığı yalan-yanlış, olur-olmaz alıntılarla, korkunç bir şamatayla, Marksizm - Leninizme, proletarya enternasyonalizmine bağlılığı savaş kutuğune kazımış olan TKP'ye karşı haçlı seferine çıkıyor. Kendisini «Leninci» ilan ediyor ve kendi kendisine verdiği bu paye ile, programa, konferans kararlarına, parti politikasına saldırma özgürlüğü, «eleştiri özgürlüğü» istiyor.

1903-1911 arasında, yeni türden partiyi geliştirme sürecinde Lenin'in parti içindeki oportünist fraksiyonlara karşı verdiği savaşı, parti içinde fraksiyonlar olabileceğine kanıt diye gösteriyor. Lenin'in partisinin, Bolşevik Partisi'nin 1921 yılında, 10. Kongre'de parti içinde fraksiyonculuğu yasaklayan kararını, Leninci parti olmanın bu vazgeçilmez koşulunu gizlemeye yelteniyor. Lenin'i Lenin'e karşı çıkartabileceğini, böyle bir çarpıtmayı yutturabileceğini sanıyor. Bütün bu çarpıtmalarıyla, «Lenincilik» üstüne kopardığı yaygaralarla TKP'ye saldırmakta, komünistlere kara çalmakta Maocu Aydınlık'la, faşist Hergün'le yarışıyor. Anarşist, serüvenci, goşist akımlarla anti-TKP temelde işbirliğine gidiyor.

Lenin, insanları kuşandıkları parlak üniformaları ya da kendilerine verdikleri gösterişli ünvanlarıyla değil de, eylemleriyle ve gerçekte savundukları şeylerle değerlendirmek gerektiğini söylüyor. **İşçinin Sesi**'nin yeni olarak söylediği hiçbir şey yoktur. O'nun savunduğu görüşler, uluslararası işçi sınıfı hareketi içinde şu ya da bu biçimde sağlı, «sol»lu oportünistlerin savunageldikleri hastalıklı görüşlerdir. İşçinin Sesi, burjuvazinin işlettiği «eleştiri özgürlüğü», fraksiyonculuk ve antikomünizm hamamında yeni tellaktır.

* * *

Komünist Partisi 60 yıllık yaşamı boyunca burjuvazinin ve onun yedeğindeki oportünistlerin, parti yıkıcılarının saldırılarına karşı savaştı savaşıyor. Ne açık saldırılar, ne sinsi saldırılar, hiç birisi komünistleri sahip oldukları yüce ülküden, bu ülkü uğruna yürütegeldikleri savaştan alıkoyamadı. Komünistleri, komünist partisini yenilmez, yıkılmaz yapan onun temel dayanağıdır, işçi sınıfıdır. Proletaryanın kendi partisinden başka silahı yoktur. Ve o bu silahı burjuvaziye, oportünistlere, parti yıkıcılarına teslim etmemeye kararlı olduğunu gösterdi, gösteriyor.

Kişisel deneyim her zaman sınırlıdır. Farklı insanlar aynı dönemleri farklı anımsarlar. İnsan hafızası seçim yapar. Shakespeare, "Julius Cezar"da şöyle diyor: "İnsanların yaptıkları kötülükler onlardan sonra da yaşar, iyilik ise genellikle onların kemikleriyle birlikte gömülür."

TKP, SBKP'nin Stalin'i hem eleştirisel yönde değerlendiren, hem de onun katkılarına değer veren, tutumu bütünüyle benimsiyor.

STALİN'İN 100'ÜNCÜ DOĞUM YILDÖNÜMÜ ÜZERİNE

30 yıldan fazla Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreterliğini yapan ve Sovyet Devletinin en çetin günlerinde başında bulunan Stalin bundan 100 yıl önce doğdu. Stalin'in yaşamı ve savaşımı bugün Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin ve Sovyet halklarının eşsiz kazanımlarıyla Oktobr Devrimi'nde, Anayurt Savaşı'nda ve sosyalizm kuruculuğundaki eşsiz başarılarıyla sıkı sıkıya bağlıdır.

Stalin Gürcistan'da Gori kentinde bir kunduracının oğlu olarak dünyaya gelmiştir. Josif Visarionoviç Çugaşvili, çok sonraları, Bolşevik Partisi'nin sıralarında Stalin adıyla yer aldı. Daha çok genç yaşta Rus Marksistlerinin Kafkasya'daki illegal gruplarına katıldı. 17 yaşındayken O Marksist yuvarları yönetmeye başladı. 1900 yıllarında Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi sıralarına aktif olarak katıldı. Stalin daha baştan Lenici çizgideki yerini aldı. Kafkasya sosyal demokrat örgütlerinde Menşevizme ve her boydan oportünizme karşı Bolşevizmi savundu.

Stalin 1912 yılında Parti Merkez Komitesi'ne koopte edildi. Pravda Gazetesi'nin Rusya'da yayınlanmasına önemli katkısı oldu. Stalin, Çarlığın ağır baskılarına uğradı. Birçok kez tutuklandı ve sürgüne gönderildi. 1917 Şubat Devrimi Stalin'in sürgünlüğüne son verdikten sonra Stalin tüm çabalarını Lenin'in önderliğindeki Oktobr Sosyalist Devrimi'nin utkusu için harcadı.

Stalin silahlı ayaklanmayı yöneten Bolşevik Devrimci Askersel Komite'nin üyesiydi. Utkan Oktobr Devrimi'nden sonra Stalin genç Sovyet devletinin ilk hükümetinde Milliyetler Halk Komiserliği'ne getirildi. Emperyalist müdahale ve iç savaş boyunca Devrimci Savaş Konseyi üyesi oldu. Stalin 1922 yılında Parti Genel Sekreterliği'ne getirildi ve 30 yıldan fazla bu görevde kaldı.

Lenin'in ölümünden sonra Parti, O'nu Lenin'in vasiyetini, sosyalizmin tek ülkede kuruluş planını gerçekleştirmekle görevlendirdi. Bu dönemde Sovyet devletinin emekçileri insanlığın ilk kez yürüdüğü bu yolda, tüm zorlukların üstesinden gelme yeteneğini kanıtladı. Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin 16'ncı Kongresi'nde Stalin endüstrileşmede hızlı bir gelişme ve tarımın kollektifleştirilmesi üzerine rapor okudu.

Stalin konuşma ve yazılarında Leninizmin temel sorunlarını, proleter devrimin, proletarya diktatörlüğünün ve sosyalizmin kuruluşunun teori ve taktiğini işledi. O, birçok yapıtında komünistlerin eğitimi için, Marksizm Leninizm klasiklerinin temel öğretilerini popüler bir biçimde ortaya koydu.

Stalin Parti'nin birliğini korudu. Her türlü bölücü ve uzlaşıcılara karşı savaştı. Komünist Enternasyonal'in sıralarında Troçkizme, oportünizme, burjuva milliyetçiliğine, kapitalist provokasyonlara karşı durdu.

Dünyamızın bütün insanlığı ve Türkiye halkı 2. Dünya Savaşı boyunca şanlı Sovyet devletinin halkının ve partisinin eşsiz kahramanlığını bugün de tüm canlılığıyla anıyor. Bu yıllarda Stalin'in oynadığı rol unutulamaz. Hitler orduları Sovyetler Birliği'ne saldırdığı zaman, Stalin SSCB'nin Devlet Savunma Konseyi Başkanlığı'na getirildi. Kızılordu Stalin'in başında bulunduğu seçkin bir komutanlar kollektifiyle ve yiğitlikle, 20 milyon Sovyet insanının can verdiği savaşlardan utkuyla çıktı. Faşizmin boynu kırıldı ve tüm Avrupa faşizmin pençesinden kurtarıldı. Stalin 5 Mart 1953'de öldü. Tüm insanlık O'nun Sovyet ülkesini geliştirme ve Avrupa'yı faşizmin boyunduruğundan kurtarma yolundaki başarılarını andı.

SBKP'nin 1956 yılında toplanan 20'nci Kongresi, Stalin'in hem başarılarını değerlendirdi, hem de onun teorik ve pratik yanlışlarına karşı tutum aldı. Stalin'in yanlışları ve sosyalist yasallıkların zedelenmesi hiçbir şekilde Sovyet toplumunun doğasını değiştirmedi. Bunun kanıtı, Sovyet halklarının eşsiz bir çabayla tüm yanlışları ve zorlukları, geçici başarısızlıkları yenmiş olmasıdır.

Stalin'in olumsuz çizgilerini değerlendirirken o dönemin tasarlanması olanaksız güçlükerini, çepeçevre düşman bir kampla çevrili bir ülkede sosyalizm kuruculuğunun olağanüstü zorluklarını unutmak doğru olmaz. Şu yargı tümüyle doğrudur: SBKP, sosyalizmin kuruluşunun her evresinde Marksizmi Leninizmi ardıcıl olarak uygulamış ve yaratıcılıkla geliştirmiştir.

Dün olduğu gibi bugün de sosyalist toplumun tüm parlak çizgileriyle Sovyetler Birliği, iki sistem arasındaki savaşımda tüm insanlığa, toplumlara geleceği müjdeliyor, esin kaynağı oluyor. Bugün Sovyetler Birliği 25'nci Parti Kongresi'nin kararları temelinde ortak ülkümüz komünizme doğru tüm insanlığın en önünde yürüyor. Brejnev yoldaş SSCB'nin 50. kuruluş yıldönümünde birçok parti fonksiyonerlerinin yanında Stalin'in adını da andı. Onların aktif katkısını vurguladı.

Bugün sosyalizmin düşmanları anti-Sovyetik karalama kampanyasında SBKP'nin Stalin'le ilgili ve özünde doğru olan eleştirilerini çarpıtarak kullanmaktan vazgeçmemişlerdir. Bunun amacı sosyalist toplum düzenine gölge düşürmek ve Sovyetler Birliği'nin 2. Dünya Savaşı'nda Hitler sürülerine karşı eşsiz kahramanlığını ve insanlığın ilerlemesindeki belirleyici rolünü unutturmaktır.

Ülkemizde de anti-komünizm sözümona Stalin üzerine uydurulan masallarla, en başta Türkiye ile Sovyetler Birliği arasındaki dostluğu, Ulusal Kurtuluş Savaşı yıllarında Lenin'in ülkesinin halkımıza yaptığı yardımları unutturmak amacına yönelmiştir. Burjuva propagandası bütün gücüyle 2. Dünya Savaşı yıllarında Türkiye hükümetlerinin faşizm yanlısı iki yüzlü politikasını da bu fırsatla örtbas etme girişiminde bulunuyor. Türkiye işçi hareketini devrimci yoldan çevirmek isteyen tüm oportünist ve revizyonist bozguncular burjuvazinin bu iğrenç kampanyalarında onursuzca yer alıyor.

TKP, SBKP'nin Stalin'i hem eleştirel yönde değerlendiren hem de onun katkılarına değer veren tutumunu bütünüyle benimsiyor. Stalin'in SSCB'de sosyalizmin kuruluşuna, barış ve faşizmin ezilmesi için verilen savaşa, dünya devrimci sürecinin ilerlemesine katkıları, O'na tarihte değişmeyecek bir yer vermiştir, veriyor.

MEKTUPLAR ÜZERİNE

Anti-TKP'cilik antikomünizmdir

İşçinin Sesi Gazetesi'nin sözde «okuyucu mektupları» köşesi, bu grubun kısa zamanda nerelere kadar düştüğünü kanıtlayan özel bir değer taşıyor. İşçinin Sesi Gazetesi Türkiye Komünist Partisi'ne karşı duyduğu derin düşmanlığı teorik kılıfların gerisine gizlemek yönteminden giderek vazgeçmekle birlikte gerçek duygularını işte bu sözde «okuyucu mektupları»nda dışa vuruyor. Bunlar, sınıf savaşının sıralarında bir zamanlar yer almış kimselerin mektupları değildir. Bunlar, «İşçinin Sesi» grupçuğunun sayıklamalarıdır. Çünkü Türkiye Komünist Partisi'ni biraz tanıyan, sınıf savaşında yer alan, yığın örgütlerini biraz tanıyan bir kimse böyle yazamaz. Bu yazılarda neler yer alıyor, bakalım.

«Işçinin Sesi» grupçuğunun okuru, Lenin'in eskidiği yolunda inanılmaz bir iftirayı partiye bulaştırmaya yelteniyor. «İşçinin Sesi» okuru, «komünistler Sovyetler Birliği'ne saldıracak» diyor. «İşçinin Sesi» grupçuğunun okuru, «Komünistler Lenin'i yasakladı» diye çığlığı basıyor. Bunlar, işçi hareketimizin içinde yok edilmesi gereken kirli iftiralardır. Yürükoğlu ve benzerleri, yalnız oportünist görüşler öne sürmekle kalmıyorlar. Bunlar aynı zamanda ideolojik savaşı bayağılaştırıyor, yıllardır kafalarına anti-TKP önyargılar sokmuş kimselerin parti düşmanlığını alabildiğine körüklüyorlar. Şu ne idüğü belirsiz okurların sözlerine bakın.

Bu sözler, bir zamanlar, Türkiye İşçi Köylü Partisi hainlerinin komünistlere karşı kaba kuvvet kışkırtmak için kullandıkları yöntemlere ne denli benziyor! Bunlar sürekli olarak «dövüldüklerini» «saldırıya uğradıklarını», hatta «ihbar edildiklerini» söylüyorlar. «İşçinin Sesi», böylesine bir yığın sözde «mektup» yayınladıktan sonra komünistlere karşı saldırıları yasallaştırıcı şeyler de yayınlıyorlar. Komünistlere açıkça saldırdıklarını yazmaktan artık çekinmiyorlar. «Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde gereken cevabı, onların anlayacağı dilden aldılar» diye ilan ediyorlar. Dahası, «dört yaralı verdiler» diye övünüyorlar. Aynı sözde okur, bu işi nasıl becerdiklerinin ipuçlarını da vermeden edemiyor. Dev-Yol'u, Kurtuluş grubunu «toparlamaktan» söz ediyor... Böylece, görülüyor ki «işçinin Sesi» grubu inanılmaz bir hızla goşist gruplarla Türkiye Komünist Partisi'ne karşı düşmanlık temelinde birlik yapıyor. Bu birliğin temeli ortada. Tıpkı şimdi Halkın Kurtuluşu ve Dev-Yol grubunun kimi kesimleri Türkiye Komünist Partisi üyelerine karşı nasıl, silahlı saldırıda içinde, her türlü yöntemle saldırıyorsa, bu grupçuk da şimdi elleri komünist kanına bulaşmış kimselerin etekleri arasında, dört komünisti yaralamakla övünür duruma gelmiştir. «İşçinin Sesi», bu tür okur mektuplarını yayınlamakla ne yapmak istiyor? Görüşlerini hızla goşist grupların görüşlerine yaklaştıranlar şimdi onların yöntemlerine mi özeniyorlar? Bir avuç uzantılarını komünistlere, ilerici gençlere karşı terör eylemlerinin emrine mi veriyorlar? Şimdi, her «İşçinin Sesi» grupçuğunu şu ya da bu nedenle izleyen kimse açık bir seçimle karşı karşıyadır. Ya Türkiye Komünist Partisi'ne karşı kudurgan bir düşmanlıkla, elini komünist kanına bulamak da içinde her türlü hıyanete gitmek, ya da Türkiye proletaryasının partisine düşmanlık edenlerle savaşmak. Orta yol yoktur. Şimdi Yörükoğlu'nun yüzünü kızartan bir düşünce, eskiden sık sık «İşçinin Sesi» Gazetesi'nde yayınlanırdı: **«Anti-TKP'cilik demek antikomünizmdir, antisovyetizmdir».** Bu düşünce bütün doğr... ğunu koruyor. Ama Yörükoğlu ve benzerleri şimdi utanmadan «anti-TKP'yiz» diyenlerin önünde yerlere kapaklanıyor. İşte kanıtı: 16 Kasım tarihli «İşçinin Sesi» Gazetesi'nde bu gazetenin gerçek bir okuyucusunun mektubu şöyle diyor: **«Evet, biz anti-TKP'yiz.»** Bu, «İşçinin Sesi»ne gerçekten layık okuyucu, daha önce Birlik Yolu ile ilgili çıkan bir mektubu eleştiriyor. Bu mektubu, Yürükoğlu, polis girişimi olan TKP - R ile bağını gizlemek için kaleme almıştır. Birlik Yolu grubuna çatıyor. Ama bu mektubun yayınlanmasından bu yana köprülerin altından çok sular aktı. Şimdi artık Yürükoğlu, bu tür karanlık ilişkilerini gizlemek gereğini bile duymayacak bir noktadadır. O nedenle, «biz anti-TKP'yiz» diyen kimseyi, TKP-R'yi eleştiren mektupta ki görüşlerin kendilerini bağlamadığına inandırmak için aynı Yörükoğlu utanılacak çabalar harcıyor. Nereden nereye? «İşçinin Sesi», ne zaman kendi militanlarını kandırıyordu? «Bilen yoldaş çok yaşa» ikiyüzlülüğünü yaptığı zaman mı yoksa şimdi Bilen yoldaşa küfrederken mi? «Anti-TKP'cilik demek antikomünizm, antisovyetizm demektir» derken mi, yoksa «biz anti-TKP'yiz» diyeni, «arkadaşımız» diye tanıtırken mi? «İşçinin Sesi»ndeki kariyerist çevre ne zaman yalan söylüyordu? Dün mü, bugün mü? Türkiye işçi hareketinde yalnız ve yalnızca kendi kariyerist çıkarları için her türlü yıkıcılığı yapmaya hazır olan bu oportünist akımın bütün izlerini silip atmak, şimdi her komünistin önünde bir görev olarak duruyor.

Yalancının mumu

İngiltere'de üslenen Yürükoğlu grubu yalan, dedikodu, çarpıtma yöntemleriyle ,devrimci hareket içinde bozgunculuk yaratma çabalarını sürdürüyor. Şimdi bir de «İşçinin Sesi» Gazetesi'nde, komünistlerin uluslararası çapta tanınmış bir devrimci olan W. Pomeroy yoldaş için «Troçkist» dediğini yayıyorlar. Aslında kendileri de TKP üyelerinin Marksçı-Leninci bir kardeş partinin bir üyesi üstüne böyle düşünemeyeceğini ve konuşamayacağını çok iyi bilirler. Kimsenin ciddiye almayacağı bu çirkin dedikoduya sarılmalarının altında yatan ne? Ve niçin bu sırada bu yalan tezgahlanıyor?

Biz İngiltere'deki komünistler, bu grubun yalnız Türkiye devrimci hareketinde bölücülük girişimleriyle yetinmediğini, akıllarınca TKP ile kardeş partiler arasındaki ilişkileri karalamak gibi hedeflere de yöneldiğini biliyoruz. W. Pomerov yoldaş üstüne yaptıkları yalan propaganda, uygulamaya çalıştıkları boyları.ndan büyük bu planın bir parçası.

Bunu şimdi yaymalarının nedeni ise, W. Pomeroy yoldaşın «Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye» broşüründe yazdığı önsözü geri çekmesi ve bundan sonraki baskılarda yayınlanmasına da izin vermemesidir. Ayrıca W. Pomeroy yoldaş kendi ismiyle broşüre reklam yapılmamasını da istemiştir. «İşçinin Sesi» sorumluları bazı İTİB üyelerinin katıldığı bir toplantıda bu gerçeği doğrulamışlardır.

Kardeş partiler arasındaki Marksizm-Leninizm ve proleterya enternasyonalizmi ilkelerine dayalı ilişkileri anti-TKP'cilik amacıyla karalamak eskiden de sökmemiş, bundan böyle de sökmeyecek.

İngiltere'den bir komünist

GELECEĞİ SEN KURACAKSIN

«İşte yığın hareketi budur».

Sıkılı yumruğunu, karşı sokakta kümelenmiş polis barikatına doğru sallayan tütün işçisi böyle diyordu. Halk düşmanı Demirel hükümetine de, üçbuçuk teröristin her girdikleri yerde yalnızca egemen sınıfların terörüne yarayan provokasyonlarına da, bu yiğit tütün işçisi, hınçla lanet okuyor.

Adana'da, sıkıyönetim, işçilerin üzerine, böylesine azgınca saldırma fırsatını, hep bu terör yuvalarının «sol» maskeli eylemleriyle elde ediyor. Yüzlerce işçi, Adana'da, Dev-Yol, Halkın Kurtuluşu şeflerinin provokasyonları sonucu sokağa atıldı. Memleketin dört bir yanında örgütlenen Kahramanmaraş faşist kırımını protesto eylemine, yine bu terör yuvaları bozgun, disiplinsizlik, örgütsüzlük ve serüven aşılamaya yeltendiler. Küçük burjuva devrimci grupbaşlarını izleyen nice genç militan, gerçekte devrim ateşiyle yanıp tutuşuyor. Onlar, bir kez bile, gerçek parti disiplinini, gerçek komünist direnişini kendi deneyleriyle yaşamadılar. Ama onların da gözü açılıyor. Serüvenci gruplar, içten içe sarsılıyor. Ülkenin dört bir yanında ilerici gençlerle bu gruplara bağlı gençlerin eylem birliği şimdiden güçleniyor.

Feriköy'de İlerici Gençler Derneği üyesi Şahin'e sıkılan kurşun serüvenciliğin yıkıma gittiğini gösteriyor. İGD üyesinin kanları Kurtuluş Grubu şeflerinin ellerine bulaştı. Herkes onları böyle tanıyacak. Yıkılmaktan, dağılmaktan kurtulamayacaklar.

Tütün işçisi, «**İşte yığın hareketi budur**» derken güzel konuşuyor. Haklı ve yiğit konuşuyor. Grev, disiplinli ve örgütlü gösteri, her adımda daha çok yığını kucaklamak, serüvene ilkesellikle karşı çıkmak! Tütün işçisinin kitabında böyle yazıyor.

Tütün işçisi, **«işte»**, diyor, **«devrimci eylem de böyle yapılır. Enternasyonal de böyle söylenir».** Maden-İş Genel Kurulu'nu anımsatıyor. Bir de şu Cennet Adası küçük burjuvalarının Ortadoğu eylemi üzerine yaptıkları maskaralığa değiniyor. Işler böyledir. Biz sınıf savaşının her yeni durumuna hazırız. Proletaryanın önderleri, işçileri, **«söze değil, eyleme bak»**, diye eğittiler.

Yumruğunu polis ve jandarma barikatına doğru sallayan tütün işçisi, bu dersi coktan öğrenmiş, partisinin sıralarında **en onurlu, en haklı savaşa** atılmıştır.

Selam sana Türkiye proletaryasının yiğit neferi.
Geleceği sen kuracaksın.

haftanın hatırlattığı...

ATILIM

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

6 YAŞINDA

ATILIM 7'sine bastı. Geride kalan yıllar, TKP'nin yaşamında atılımlarla dolu savaş yıllarıdır. Ocak 1974'te çıkan ilk sayısında şu satırlar yazılıdır: «TKP, eline, yeni, keskin bir silah alıyor: Atılım. Bu ad, gelişigüzel konmamıştır. Merkez Komitesi organının çıkışı, partinin gelişmesindeki aşamayla özdeştir.»

Gerçekten de «Atılım»ın parti yaşamındaki yeri özel bir önem taşıyor. O, likidatörlüğe, sağ oportünizme —partinin illegal örgütlerini zayıflatma, komünistleri legal sosyalist akım içinde eritme— çizgisine karşı savaşın dolaysız sonucu olarak ortaya çıktı. Atılımın tüm yayın yaşamını kızıl bir doğrultu gibi boydan boya belirten ana niteliği, yığınlara kurtuluş yolunu ancak yeni tipten Leninci bir partinin açabileceğini, onun da TKP olduğunu anlatmak, işçi sınıfının TKP'deki birliğinin çözümleyici önemini göstermek oldu.

TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen, 1977'de, ülkemizin göbeği Konya'da toplanan parti konferansında, şunları söylüyordu: «Partinin eskiden, memlekette gizli basılan, gizli çıkan; «Komünist» gibi, «Orak - Çekiç» gibi, «Kızıl İstanbul», «Kızıl Samsun», «Kızıl Eskişehir» gibi ve daha başka merkez ve yerel gazeteleri vardı. Merkez Komitesi, Politik Büro, partimizin savaş geleneklerini iyi değerlendirmek, bunlardan yararlanmak yoluna gitti.

«Atılım» yığınların elinde, yüreğinde bilincinde...

Yoldaşlar, partimizin savaş gelenekleri, savaş birikimleri zengindir. Bu birikimden hem yararlanmak, hem bu birikimlere kirli tırnaklarını uzatanların ellerini kırmak, onları korumak partimizin görevidir. Bu alanda partimiz, yolu üzerine çıkan likidatörlere, Maoculara, Troçkistlere, goşistlere, her soydan ve boydan sahtecilere, ajanlara, provokatörlere karşı sürekli bir savaş yürütegelmiştir, yürütüyor. İdeolojik alanda savaş kıyasıya gidiyor.»

«Atılım», çıktığı günden bu yana kente köye tüm memlekete dağılıyor. İşçi sınıfının, yığınların savaşına, ilerici basına yol gösteriyor. TKP'nin strateji ve taktiğini, politikasını, belgi ve görüşlerini yığınlara yayıyor. Partinin ideolojik - politik ve örgütsel birliğinin güçlenmesinde önemli bir rol oynuyor. Parti Konferansı'nda Atılım'ın kollektif propagandacı, ajitatör ve kollektif örgütleyici olarak işlevi vurgulandı. Merkez organıyla, ideolojik birlikle örgütlenme atbaşı gidiyor. Parti basını yetkinleştikçe örgütlenme çalışmaları güçleniyor. Örgüt olarak gelişme hızlandıkça parti yayınının içeriği, biçimi daha da zenginleşiyor, yetkinleşiyor.

Konferans belgelerinde bu durum şöyle belirtilmektedir: «Örgütsel birliğimiz, ideolojik birliğimize dayanıyor. Bu birliği göz bebeğimiz gibi koruyacağız. Parti programımızı yaymak, içeriğini açmak, yazıyla sözle yığınlara benimsetmek gerek. Politik, ideolojik hiç bir konuda kadrolarımızın zihninde en küçük bir bulanıklık bile olmamalıdır.»

«Atılım» bu yolda yayın yaşamını sürdürüyor. MK raporu, O'nun aranan, okunan bir gazete olduğunu vurguluyor. Elden ele dolaşıyor. Kimi parti komitelerinin basıp çoğaltmasına karşın, gene de yetmiyor. Partinin boy atmasıyla eski rakamlar ölçüler yetersiz kalıyor.

KOLLEKTİF KATKI

Marks der ki: «Halkın içinde yaşayan, onun ümitlerini, yürek çırpıntılarını, onun sevgisini, kinini, sevincini, acılarını temiz bir yürekle, içtenlikle paylaşan basın, halk basınıdır.»

«Atılım» işte böylesi bir yoldan yürüyor. MK Plenumunda vurgulanıyor: «Atılım'a düzenli haber ve yazı göndermek, ona parasal yardım yapmak, bu yardımı Atılım'ı yığınlara mal edecek biçimde örgütlemek, komünistlerin görevidir.» Bu, yaygın bir gelenek haline gelmelidir. Atılım militanlara çağrı yapıyor. «Fabrikalarda, işyerlerinde, tarlalarda, köyde-kentte her yerde, emekçilerin güncel eğilimlerini, nefes alışını, ruh hallerini, patronlara, ağalara, onların siyasal iktidarlarına karşı duygularını, kinini, hıncını, nefretini, çeşitli eğilimlerini, değerlendirmelerini, istek ve özlemlerini, acısını-sevincini yazmak, yansıtmak görevdir» diyor. Bu süreci özlü, somut ve sade biçimde yazmanın, iletmenin önemini vurguluyor.

Militanlar, bu çağrıya yanıt veriyor. «Atılım»a, diğer yayınlara canlı, somut, mektuplar, yazılar geliyor. Türkiye proletaryası yaşam öykülerini yazıyor. «Atılım»a mektuplar masa başında değil, sınıf savaşlarının harında yazılıyor. Atılım'a gelen mektuplar burjuvazinin provokasyon ve tuzaklarını, ağır sömürüyü, emekçilerin kötüleşen yaşam koşullarını canlı olarak anlatıyor. İşçi sınıfımızın, halkımızın savaşlarıyla dolu bu mektuplara çeşitli eylemler, deneyim aktarmaları giriyor. Bu mektuplar, TKP'nin yığınlarla bağlanma sürecinde «Atılım»ın örgütçü rolünü yansıtıyor.

Somut durum, Lenin'in «... yayınlarda sürekli çalışan yazarların yanısıra beşyüzlük, beşbinlik bir kadro olursa yayınlar daha canlı ve uzun ömürlü olur, örgütleyici ve yol gösterici ödevini daha iyi yerine getirebilir» sözünün kavrandığını, bu sürecin geliştiğini gösteriyor. Bunu daha da geliştirmek, haber ağını özenle yetkinleştirmek, dağıtım ve bağış çabalarını daha da güçlendirmek gerekiyor. Fabrikalardan işçi gruplarının bir kuruş da olsa sürekli verdikleri yardımların, hem parasal açıdan, hem de gazetenin işçi sınıfı içinde iyice kök salması, yığınlarla daha bir bağlanması açısından değeri büyüktür.

«Atılım, bir yandan kendisini daha da yetkinleştirecek, öte yandan da hiç bir kısa erimli kaygı taşımaksızın, her türlü sapmayla, sağ ve «sol» oportünizmle, bunların her tür belirtileriyle savaşacak, partinin çelik disiplinini, sarsılmaz saygınlığını daha da güçlendirecektir.»

LENİN KÖŞESİ

Merkez Organın önemi

V. I. Lenin der ki: «Burjuvazi, işçiler üzerinde ideolojik etkisinin azaldığını, sarsıldığını, zayıfladığını gördüğü her yerde ve her zaman en aşırı, en korkunç iftira ve yalana başvurmuştur ve ileride de başvuracaktır» (c. 25, s. 352) «Kapitalizmde basın özgürlüğü hepten burjuvazinin tekelindedir. Burjuvazi yalan ve iftira yaymak, halkın bilincini körletmek için, bankaların parasıyla gazeteler çıkarır. Kapitalizmde işçi sınıfının basını boğulmaktadır. Ona kendi görüşünü ve sözünü söylemesine izin verilmemektedir» (c. 36, s. 535-536)

V. I. Lenin, yığınların devrimci hareketini yöneltebilecek yeni tip, sağlam bir partinin kurulması ve gelişmesinde parti merkez organının büyük rolü olduğunu belirtir ve merkez organını tanımlar: «Gazete, partinin ideolojik yöneticisi olabilir ve olmalıdır, gerçekleri taktik durumları, genel örgüt sorunlarını, şu veya bu anda partinin önünde duran temel ödevleri işlemelidir.» (c. 7, s. 8) «Gazete, yalnız kollektif propagandacı, kollektif ajitatör değil, aynı zamanda kollektif örgütçüdür.» (c. 5, s. 11)

Lenin, parti üyelerinin parti merkez organını kendi öz organı saymalarını önerir: «Biz, yayınlarımıza tüm yoldaşların kendi organları gözüyle bakmalarını sağlamaya çalışıyoruz. Her grup çalışmaları hakkında haber vermeli, kendi görüşlerini, literatür gereksinimlerini bildirmeli, kendi deneyimini, yayınlar hakkında değerlendirmelerini, tek sözle, her gurup hareketten aldığı ve harekete kazandırdığı her şeyi paylaşmalıdır.» (c. 4, s. 333)

Lenin, parti merkez organının, yerel örgütlerle sıkı bağı olması gerektiğini söyler: «Eğer biz gerçekten örgütlenmek istiyorsak, o zaman her yerel örgüt, aktif çalışma güçlerinin, diyelim, çeyreğini hemen bu ortak genel davaya ayırırsa, gazete ona hemen çevre çizgisini, bu çalışmaların ölçü ve karakterini gösterecek, tüm ülke çapında çalışmalarda hangi sorunlar üzerinde daha geniş olarak durulduğunu, nerede ajitasyonun yetersiz, nerede bağların zayıf olduğunu, büyük mekanizma içinde işlerin iyileşmesi için yerel örgütün nasıl bir küçük çark olabileceğini gösterecek.» (c. 6, s. 168-169)

Lenin, merkez organından yeterince yararlanılmamasını eleştirir: «Yoldaşlar, ajitasyon amaçları için merkez organını yeteri kadar kullanmıyorlar. Merkez organ geç ulaşıyor ve ulaşan nüshaların sayısı az oluyor. O halde şu işleri daha sık yapmak gerekiyor: 1) Makalelerin ve yazıların yerel dergilerde yeniden basılması; 2) Merkez organı'nın belgilerini (ve makalelerini) yerel dergilerde daha sık olarak adapte etmek ya da daha popüler dille açıklamak. Ve bu yapılırken, bunlar tamamlanabilir, başka şekle sokulabilir, kısaltılabilir vb... Şimdi özellikle önemli olan şey, (...) eş yapılı (homojen - SY) belgilere sahip olmaktır. Yerel ajitasyonda Merkez organından yalnızca dergilerinizde onu yeniden yazarak değil, aynı zamanda onun düşüncelerini ve belgilerini **açıklayarak**, bunları, yerel koşullara denk düşecek şekilde **geliştirerek** ya da değişiklik yaparak, olanaklı olan her şekilde kullanmaya çalışmalısınız.» (c. 9, s. 289)

SAVAŞ YOLU Haftalık Gazete
Sahibi: Oya BAYDAR
Yazışleri Müdürü: ALI IHSAN ÖZGÜR
Çandemir ÖZLER

● YÖNETİM YERİ: Şehit Fethi Bey Caddesi No.42/201-3 Konak-İZMİR
● BANKA HESAP NO: Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi 1736-53
● ABONE KOŞULLARI: Yıllık 400 TL. 6 Aylık 200 TL. 3 Aylık 100 TL.

● YURT DIŞI ABONE: F.Almanya 200 DM. Hollanda 220 Gulden Fransa 420 FF.
● İLAN KOŞULLARI: (İç Sayfalar) Sütun cm.50 TL.
● DİZGİ: Doğruluk Mat.Tic.Koll.Şti.
● BASKI: S.S.Tükel-Gazetecilik ve Matbaacılık Gazi Bulvarı No: 18 İZMİR. SON BASKI TARİHİ: 4.1.1980